

Молодий Комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня
1939 року

№ 46 (4021)

СУБОТА

12

ЛИСТОПАДА
1988 р.

Ціна 8 коп.

РЕВОЛЮЦІЇ—СІМДЕСЯТ ОДИН, РЕВОЛЮЦІЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

І знову розквітла площа Кірова червоними знаменами, різнокольоровими гірляндами. І знову заповнили її заклині звуки оркестрів, багатоголосе «Ура!». Землею крокує свято, найсвітліше із свят, що стало переломною подією світової історії. «Ми можемо гордитися і ми гордимся тим, — писав відразу після перемоги Великого Жовтня В. І. Ленін, — що на нашу долю випало щастя почати побудову радянської держави, почати тим самим нову епоху всесвітньої історії...». Не менше щастя, але й не менша відповідальність випали на долю нашого покоління: розпочати і вести перебудову суспільства, відновлювати ленінську концепцію соціалізму.

«Комсомольці! Будьте в перших лавах борців за революційне оновлення суспільства!» — такий транспарант побачили ми в колоні демонстрантів Кіровоградського інституту інженерів сільськогосподарського машинобудування. І це — ознака дня, характерний штрих до глибинних процесів, що відбуваються в суспільстві. Ми перестаємо прикрашати історію, загравати з народом, ми розпочинаємо велику роботу.

Врешті - решт, справа не в лозунгах, їх вистачало й раніше. Важливо те, що ми зрозуміли для руху вперед потрібні дії, потрібні вчинки. Адже перебудова — це компетентність і висока якість праці, це високий рівень професіоналізму в діяльності робітника і вченого, колгоспника і діяча культури.

Багато хто з учасників святкової демонстрації на площі Кірова зрозумів це, утверджує перебудову ударною працею. Гарячими оплесками зустріли учасники свята повідомлення про успішне завершення соціалістичного змагання під девізом «Завдання чотирьох років п'ятиріччя — до XIX конференції КПРС». Одним з його ініціаторів і переможців стала наскрізна комплексна бригада механоскладального цеху № 2 виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка», яку очолює комуніст, Герой Соціалістичної Праці О. О. Кошурко.

З відмінним настроєм зустріли свято і трудівники Кіровоградського виробничого об'єднання

інформація

БЛІЦ-
КОНКУРС

«МК»

Підбито підсумки проведеного редакцією на честь 70-річчя ВЛКСМ бліц-конкурсу по розв'язанню шахових задач та етюдів. Читачам було запропоновано порівняно в короткі строки розв'язати дві двоходівки, дві трьохходівки, один етюд і знайти продовження ефектної композиції за білих, після якої вони святкували перемогу. Конкурс викликав жвавий інтерес у читачів газети, про що свідчать багато листів від любителів шахів із розв'язанням запропонованих завдань.

Переможцями конкурсу стали кіровоградці В. Коломієць і В. Цивільов, котрі першими надіслали правильні рішення всіх задач і набрали по 25 очок. Вони будуть нагороджені грамотами «Молодого комунара» та цінними подарунками.

По 8 очок набрали І. Ляшенко та І. Ханарін із Кіровограда (справились із завданнями №№ 1, 2, 4). 6 очок у нашого читача із Великих Троянів Ульяновського району (на жаль, прізвища свого він не назвав).

Наводимо відповіді на конкурсні завдання:

ЗАВДАННЯ № 1 (2 очка).

1. 0—0! Якщо 1... h3, то 2. Фf4х

якщо 1... Крh3, то 2. f3х

ЗАВДАННЯ № 2 (2 очка).

1. Фd6! Якщо 1... cd, то 2. Тc1х

якщо 1... c6, то 2. Фb8х

якщо 1... b5, то 2. Фa6х

ЗАВДАННЯ № 3 (4 очка)

1. Та6! Якщо 1... Тa6, то 2. Кd4 Тg6 3. Кg6х

якщо 1... Th8, то 2. Кd4 і мат наступним ходом.

ЗАВДАННЯ № 4 (4 очка)

1. Фh3! Якщо 1... Крg5, то 2. Фf3 Крg6 3. Фg4х

якщо 1... Крg5, то 2. Фf3 Крh4, то 3. Сf6х

ЗАВДАННЯ № 5 (6 очок)

1. Крg7! Деякі читачі прислали 1. Сe6, але після 1... Сe8 виграшу в білих немає.

1... Сg6 2. Кe5 de 3. Крf6 e4 4. d6 e3 5. Сb5 Сe8

6. Сe8+ Крh6 7. d7

Якщо 7... Сb5, то 8. e2

Сe2 пат. 7... e2 8. d8—К

якщо 8d8—Ф, то e1—Ф і виграшу немає.

8... e1—К (див. діаграму)

Якщо 8... e1—Ф, то 9. Кf7+ Крh5 10. Кe5+ Крh4 11. Кf3+ і білі виграють.

9. Кe6 і далі 10. Кe7 та 11. Кd8х

ЗАВДАННЯ № 6 (7 очок)

Партію між радянськими гросмейстерами Г. Каспаровим та С. Палатником визнано однією з крашних в 26-му томі «Шахового інформатора».

26. С:f5!! Т:f5

27. Т:f5 e1

28. Кd5 Фe8

29. Фh7 Крf8

30. Ф:f5 Крd8

31. Фh7 Крf8

РЕВОЛЮЦІЇ — СІМДЕСЯТ ОДИН,
РЕВОЛЮЦІЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

об'єднання. 119 його трудівників вже впоралися із завданням трьох років п'ятирічки. А швачка п'ятого цеху головного підприємства, депутат обласної Ради народних депутатів Ольга Василівна Іщенко, ініціатор багатьох добрих починань, працює в рахунок наступної п'ятирічки.

Було про що доповісти у день Великого Жовтня і колективу павлівської фабрики. Працює він у нових економічних умовах — на госпрозрахунок, завдання по поставках з урахуванням договірних зобов'язань виконав на 100 процентів. Додатково до плану споживачам відправлено товарів широкого вжитку на 300 тисяч карбованців. Переможцями змагання на

честь свята Жовтня в колективі стали в'язальниця, делегат XXVII з'їзду Компартії України Л. В. Білан і швачка - мотористка Н. А. Потрава. За високі показники (обидві трудівниці виконали план трьох років п'ятирічки до відкриття XIX Всесоюзної партконференції) їм присвоєно звання «Відмінник якості».

З гордістю пройшли перед святовими трибунами трудівники заводів «Гідросила», чавуноливарного, Кіровоградського заводу радіовиробів, кращі представники інших трудових колективів. У них були і все ще залишаються проблеми, невирішені питання. Але є й відчутні зрушення на краще, бажання трудитися творчо, брати на озброєння прогресивні методи організації та

оплати праці. Знаменно, що серед демонстрантів — представники численних комсомольсько-молодіжних колективів міста. Це були були серед заспівувачів трудового суперництва по гідній зустрічі XIX партконференції, 70-річного ювілею Ленінського комсомолу. Це вони нині очолюють комсомольців у їхньому прагненні зробити гідний внесок у справу соціально-економічного прискорення нашої економіки.

Певно, було щось символічне у тому, що слідом за головною колоною на площу ступила юнь. Спочатку — школярі обласного центру, за ними — студенти, учні технікумів і професійно-технічних училищ. Сьогодні і особливо завтра успіх перебудови доведеться вирішувати їм. Знайомимось з кількома учасниками демонстрації. Молоді, красиві, розпашілі на прохолодному осінньому вітрі, вони очолюють своїми враженнями від сьогоднішнього свята.

Ольга ЛЕВЧЕНКО, учениця дев'ятого класу міської середньої школи № 25:

— З радістю виїхала на демонстрацію. Мабуть, ще вперше в житті тут, в колоні, відчула свою особисту причетність до великих і значущих справ, грандіозних перетворень, що відбуваються в країні.

Нам, старшокласникам, нині не просто, це так. Адже реформа школи тільки робить перші кроки. Але ми віримо в її доцільність, готуємо себе до самостійного життя.

Юлія РЕЗНИЧЕНКО, учениця Кіровоградського медичного училища імені О. Є. Мухіна:

— Нам, молодим, важливо пам'ятати слова М. С. Горбачова, сказані на зустрічі з молоддю Москви і Гідромоскві: «Треба все зробити, щоб перебудова не опинилася в становищі того локомотива, у якого вистачило пару лише на гудок. Ми вже дали сигнал, прозвучав гудок, треба рухатися, як би не було важко і складно...» Гадаю, тут важко щось додати: справді, треба рухатися, старатися, долати всілякі труднощі й перепони. Як майбутній медпрацівник, знаю, що невирішених проб-

лем у справі охорони здоров'я не мало. Вірю, що всі вони будуть вирішені успішно.

Майорять над площею Кірова знамена. У колонах демонстрантів — працівники сфери обслуговування, охорони здоров'я, культпрацівники, фізкультурники. Пломеніють кумачеві панно із закликами «Слава Великому Жовтню!», «Рішення XXVII з'їзду КПРС — в життя!», «Жовтень, мир, перебудова!».

У дні святкування 71-ої річниці Великого Жовтня в Кіровограді і райцентрах області, інших населених пунктах відбувалися масові народні гуляння, виступи учасників художньої самодіяльності, спортивні старты, виставки і тематичні вечори.

Репортаж вели
В. ПОЛІЩУК,
В. СЕКЕРКО (фото).

2.40, І ЧИТАЄМО ПРО...

— Хто бажає зайнятися передплатою газет на наступний рік?

Не думаю, що таке питання зустрічає у відповідь «ліс рук» — справа то досить морочлива, хоча б тому, що матеріально відповідала.

— Я викликала сама, — сказала Віта Максимівна із 7-Б класу другої Поміщицької десятирічки. — Що з грошима заплутаюся, не боялася — з математики п'ятірка все-таки.

Клас уже передплату закінчив. Із 22 чоловік

17 одержуватимуть з нового року «Молодий комунар». Та й решта читатимуть обласну молодіжку, бо її передплачують брати, сестри.

— Віто, а ще якісь видання цікавлять твоїх товаришів?

— Звичайно. Політінформації ми проводимо за матеріалами «Аргументів і фактів», багато читають журнали «Росвісник», «Семья и школа», особливо листи читачів, де пишеться про те, як до учнів ставляться в школі.

Із недавнього прочитаного в пресі семінальникам запам'ятався «Випадок у спецзагоні» з «Комсомольської правди». Нагадаю: у статті йшлося про солдата, який після систематичних нестерпних знущань «товаришів» по службі пострівляв свого мучителя.

«Ми вважали, що його слід засудити умовно, адже він захищав свою людську гідність». Читають школярі у періодиці і статті про наркоманію. «У нас у школі наркоманів нема», — стверджує Віта, — а в місті, чула, є. Хлопці приходять із армії, живлять таблетки».

ПРЕМІЯ — У ФОНД ПАМ'ЯТНИКА

Ще понад 14 тисяч карбованців надійшло з часу нашого останнього повідомлення «МК» за 17 вересня) на рахунок № 001700504 обласного управління житлоосіббанку від жителів нашої області та Кіровограда. На сьогодні загальна сума складає 37 тисяч 500 карбованців. Кошти надходили і надходять від учнів, студентів, робітників. Наприклад, виробниче об'єднання по сівалках «Червона зірка» перерахувало у фонд спорудження пам'ятника 3 тисячі карбованців, ВО «Друкмаш» — 2700 карбованців. Надходять кошти і від молодих людей. Понад 200 карбованців перерахували пенсіонери з вулиці Вербової у Вільшани.

20 жовтня наш тижневик називав лауреатів обласної комсомольської премії імені Ю. Яновського. З ініціативи міського молодіжного клубу «Олімпія», цьогожорічного лауреата, усі, кому була присуджена премія, вирішили перерахувати її на рахунок № 001700504. Це — зразковий дитячий хореографічний ансамбль «В гостях у нази» СШ № 10 підліткового клубу профкому Кіровоградського чавуноливарного заводу, жіночий народний ВІА «Гарний настрий» СПТУ-14 з Кіровограда, дитячий ансамбль «Ятранчик» кіровоградського заводу «Гідросила» та фотокореспондент «Молодого комунара» Василь Грив.

32. Та3! Тс8
33. Тf3 Кf6
34. h3! Фg8
35. Т:f6 С:f6
36. Ке6 Кре8
37. К:f6 і білі виграють.
Насамкінець хочеться

відзначити надзвичайну складність шахових задач. Тим почеснішою можуть вважати свою перемогу в конкурсі В. Цивільов та В. Коломієць. Дякуємо їм, а також всім іншим лю-

бителям шахів за участь в конкурсі.

До нових зустрічей! **Г. РЕЗНИКОВ,** головний суддя бліц-конкурсу, кандидат у майстри спорту.

Бачу, дарма наша преса трохи охолола до цього питання. Ясно, приїшли свіжі проблеми, але потяг частини молоді до «хімічного кайфу» залишається...

А що ж хочуть побачити наші майбутні читачі на сторінках «Молодого комунара»?

Віта відповідає не замислюючись. Звідси зрозуміло, що це для її одволітків тема номер один:

— Побільше пишть про стосунки між учнями та вчителями, про взаємини між самими учнями.

— Далі дівчина називає теми, що цікавлять усіх молодих: — Про любов,

розповіді про рок-групи, молодіжні пісні.

І раптом нетипове: «Вірші про воїнів-афганців». Пісні про Афганістан, розповіді про воїнів-інтернаціоналістів постійно знаходили зацікавленого читача, а от поезія у нас йшла здебільшого на інші теми. Тому звертаємось до наших поетів: друзі, читачі чечать ваших віршів про Афганістан. Знаємо, вам не треба писати їх «на замовлення», вони у вас уже є, залишається лише званихся принести чи прислати їх у редакцію...

А ми запосимо побажання Віти Максимівної та її друзів у плані газети-89.

Наш кор.
Добровеличківський район.

АНОНС

Сьогодні і завтра на Завадівській трасі проводиться республіканські змагання з велокросу на приз газети «Молодий комунар». Переможець змагань оголошується чемпіоном УРСР. У змаганнях беруть участь також найсильніші велосипедисти Молдавії.

ПЕРЕМІГ В. ЛЯШЕНКО

Минулої неділі у спортклубі «Дебют» обласного центру проводився бліц-турнір з шахів. Протягом двох з половиною годин точилася напружена боротьба за право вибороти приз, встановлені редакцією газети «Молодий комунар». З перших турів лідерство захопив молодий робітник з чавуноливарного заводу Василь Ляшенко, який, хоча й поступився у двох партіях, а одну зіграв унічию, в інших дванадцяти не залишив найменших шансів суперникам. Кинувся у вічі той факт, що Василь з-поміж інших учасників турніру вирізнявся спокійною, впевненою, розсудливою грою. І заслужено переміг.

Нагороді і грамоті призерам бліц-турніру вручив заступник редактора газети «Молодий комунар» А. Безтана.

Наш кор.

12 листопада 1988 року

МАЙЖЕ

ОСІННІЙ день огор-тали сутінки. Сон-це, червоне - червоне, ховаючись за гори-зонт, обіцяло і наступ-ного дня свій «про-

пуски «Комсомольського прожектора»? Та бешкетники (інакше й не назвеш), так і не з'явилися. Даремно мер-зли двоє чергових. До-

там вже «розбиратися». Вистачило б, я так ду-маю, і розмови на місці. Здогадатися, хто зривав «КП» неважко — ті хлоп-ці розмалювані на бо-йовій стіннівці. Нам хо-тілося не в кабінеті, а біля стенду, хай то вже буде й ніч, ще раз пого-ворити з правопоруш-никами.

— От вам і детективна історія, — це вже гово-рить Володимир Халія-

ков — електрозварник цукрорадгоспу, В. Ага-фонов — працівник пе-ресувної механізованої дільниці, учні СПТУ-11 М. Бондарук та В. Мазу-ренко.

— Нема ніякого сум-ніву, що саме хтось з них і шматував «Комсо-мольський прожектор», — запевняв Олександр Кучер, інструктор рай-кому комсомолу.

Що ж, «Комсомольсь-

нешодавно В. Корчевний, В. Шестериченко. Діста-лося й за самогоноварін-ня А. Касьяненко, Н. За-рубінському.

Десятки випусків «Ком-сомольського прожекто-ра» показали мені в Ульяновському райкомі комсомолу. Якщо від-верто, дивлячись на роз-малюваних п'яниць, хулі-ганів, злодіїв, аж засум-нівався: невже стільки неподобств у районі?

Слово Володимиру Ха-ліяці.

— Справді, порушників у нас багато. Проте я не сказав би, що коли ми всі порушення висвітлю-ємо в «КП», то не веде-ться робота по їх попе-редженню. Сам факт, що жодне з них не залиша-

ристи» не лише висвіт-люють побачені недолі-ки у випусках «КП», а й постійно стежать, яка робота ведеться комсо-мольськими організа-ціями з правопоруш-никами.

Скажімо, з хлопцями, що вчаться в СПТУ-11, котрі хотіли пробратися до дівчат через балкон гуртожитку, неоднора-зово зустрічався секре-тер комітету комсомолу цього училища Олег Смі-лянець. Він же — і член штабу «КП» райкому комсомолу.

...Йдучи від райкому комсомолу до автостан-ції, зупинився біля стін-

ДЕТЕКТИВНІ

ка, перший секретар Уль-яновського райкому ко-сомолу. — Одні посмі-хаються над цим випад-ком, інші сумують, що не вдалося вирішити го-ловного — розтлумачи-ти правопорушникам не в кабінетній тиші, а на вітряній погоді нічнем-ність їхніх вчинків.

В ульяновців не нови-на, коли випуски «Ком-сомольського прожекто-ра» доводиться пере-малювати. Так як отой, де розмалювали хлопців, котрі через бал-кон пробували забрати-ся пізньої години в діво-чий гуртожиток. Бажаю-чими погмоніти з дів-чатами виявилися В. Пінь-

кий прожектор» в Уль-яновці, як кажуть, на ви-соті. Тут випускають їх щомісяця, рейди прово-дять на підприємствах, в організаціях.

Світло «прожекторис-тів» нещадно сліпить і розкрадачів, таких, на-приклад, як Микола Кар-ниченко, котрий, працю-ючи в районній електро-мережі, «заготовляв» особисто для себе кор-ми.

До п'яниць теж «особ-ливе» ставлення. Навіть постійні рубрики впро-ваджено в стіннівках: «Вольному — воля, п'я-ному — рай», «У зачер-кованому колі». В гостях у цієї рубрики побували

ІСТОРІЇ

ється непоміченим, свід-чить, що ми знаємо з ким і чим конкретно маємо боротися. Було б обманом, якби ми лише «за графіком» мелюва-ли «КП», мовляв, дивіть-ся, мало в нас стіннівок, значить, нема чого кри-тикувати...

Доречно сказати, що ульяновські «прожекто-

ду з «Комсомольським прожектором». Біля ото-го, який тричі малювався і все його зривали. По-думалося: напевне, доб-ряче допикають ці стін-нівки правопорушникам, коли ті спеціально вичі-кують ночі, щоб їх шматувати.

Ю. ВОЛИНЕЦЬ.
м. Ульяновка.

ФОТОЗВІНУВАННЯ

Працівників Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені Таратути цими знімками не здивуєш. Картину безгоспо-дарності вони бачать у себе на підприєм-стві щодня. Тут — купи металобрухту, різ-ний хлам, відходи виробництва.

Сьогодні ми публікуємо знімки, які були

вміщені в одному з випусків «Комсомоль-ського прожектора» заводу. Є над чим за-думатися керівникам підприємства, котрі на словах ратують за високу культуру ви-робництва, а на ділі..

Фото О. Кагановича.

ФОТОЗВІНУВАННЯ

«Вам, часом, не Бабана?»

Обійшовши довге приміщення ре-монтної майстерні цукрорадгоспу, Ми-хайло так і не знайшла.

— Вам, часом, не Бабана? — ви-зирнуло з-за верстата смагляве юнацьке обличчя. — Так тут він бу-ває рідко, а зараз, напевне, у про-дуктовому цеху щось «латає».

У спеціальні електрозварника Ми-хайло видався старшим, як на свої роки, і аж надто серйозним. Поки не закінчив роботу біля центрифуги — голови не підняв. І тільки піс-ля того, як зняв захисний шнток, в привітній посмішці з-під пшеничної чуприни на молодому, можна сказа-ти, ще зовсім юному обличчі, заго-рілися іскорки веселих очей.

Не помилюся, коли скажу, що для Бабана завод став другою до-мішкою. Вперше переступив поріг прохідної, коли йому ледь виповни-лося шістнадцять. Після навчання в Капітанівському СПТУ-10 за па-правленням прийшов працювати сю-

ди вже кваліфікованим робітником з посвідченням електрозварника.

Прижився в майстерні. У трудо-вому колективі став комсомольцем і там же виріс до члена партії. Два роки тому головний механік заводу Віктор Францович Заєць так і ска-зав Михайлу:

— Пиши заяву, хлопче, про вступ у кандидати, не бійся. Покластися на тебе можна. Якщо важко буде — допоможемо. А ось і моя реко-мендація, — подав хлопцеві аркуш паперу.

Таким було і рішення інженера з техніки безпеки Григорія Пантеле-йовича Прудченка. Його підтримали всі комуністи підприємства. А через рік, коли весь колектив майстерні вітав молодого робітника з вступом у члени КПРС, турбот побільшало: одержав партійне доручення — агі-татор.

Виступає агітатор не лише в май-стерні, своїй бригаді електрозварників,

де колектив вважається одним з най-стабільніших на підприємстві, і де кожен забезпечений роботою, має для її якісного виконання всі умо-ви, а й серед робітників інших під-розділів заводу.

— Говорючи своїм слухачам про необхідність працювати по-новому, використовую факти з життя ко-лективу, наводжу цифри з наданих агітаторам матеріалів так званого інформаційно-довідкового центру при парткомі, — розповідає Михай-ло Бабан. — Доброю підмогою є також випуски з газет і журналів.

Значного поширення на підприєм-стві набуло гасло: «Кожній робо-чій годині — найвищу віддачу». Підтримавши його, ми почали ви-вчати стан справ і побачили: є чи-малий резерв підвищення продук-тивності праці за рахунок зміцнен-ня дисципліни і порядку на кожно-му робочому місці. Приклад удар-ної праці, наприклад, у нашій май-

стерні показують члени бригади електрозварників, яку очолює Олек-сандр Веселов — молодий комуніст Олександр Тарасюк, Микола Пажар, Микола Котляр. Я спираюся на їх допомогу. Праця передовиків, сум-лінних виробничників дає мені ба-гато позитивних прикладів, які ви-користовую в агітаційній діяльності.

На підприємстві вже стало тради-цією при підбитті підсумків соціа-лістичного змагання враховувати стан трудової дисципліни, якості продукції.

Як покарати порушника чи брако-роба, робітники вирішують на збо-рах. Це буває набагато дієвішим за адміністративне стягнення, ого-лошене в наказі.

Про Михайла Бабана можна пи-сати багато. Здавалося б: звичайна собі людина, робітник. Можливо, дехто й скаже: таких багато... Справді, працюючих і добросовіс-них людей у нас багато. До них на-лежить і Михайло. Агітатор цукро-вого заводу.

О. ДОЛЯ.

м. Новомирогород.

ЗБОРИ НЕ ВІДБУЛИСЯ...

ВИПАДКОВО на тролейбусній зупинці я став свідком такої розмови:

— Доведеться тобі, друже, ще раз іти на ті комсомольські збори.

— Не, піду! Раз уже був. Не зуміли провести, хай як собі хочуть. Мені час дорогий...

— Дивись, ще, чого доброго, виженуть.

— Кого, мене? — перепитав юнак. — Так у нас на заводі є такі члени ВЛКСМ, що роками і на збори не ходять, і членські внески не сплачують. І нічого...

З того ж діалогу я дізнався, що ці хлопці, чи бодай отой із них, котрий «захищався» — з ремонтно-механічного заводу імені Таруті.

Справді, 19 жовтня на цьому підприємстві вже вкотре бігали комсоморги первинних, сповіщаючи своїм товаришам про «обов'язкову явку». Хоча оголошення були вивішені заздалегідь. Наказу годину із 170 членів ВЛКСМ прийшло десь з десятків... Збори, звичайно, перенесли.

Через тиждень на збори з'явилося трохи більше 80 спілчан. Точно ніхто й не може сказати: скільки? Одні відпрошувалися і виходили, інші просто-напросто при голосуванні дрімали. Іх, як і водиться в таких випадках, вписали в графу «утрималися». Це зроблено було теж не відразу, а ще через тиждень. Коли відбувалися збори втретє. Спеціально для тих, хто відпросився з перших і не брав участь у голосуванні, на другий, і для тих, хто не працював.

Статут у даному випадку не порушувався. Спілчан було більше половини... якщо брати кількість прибулих на другі і треті збори.

Невідвідуванням спілчанами комсомольських зборів сьогодні, будемо відвертими, нікого не здивуєш. Не йдуть. Чому? Невже нема про що поговорити?

Без перебільшення можна твердити, що заводчани в минулі роки справді собі стояли біля верстатів, заробляючи на хліб. Постоявали, ще раз наголосимо на цьому, бо ніхто особливо не думав про передові, прогресивні форми і методи організації праці. Гроші ж отримували, бо деожава

щедро компенсувала «стояння».

Ось з такою недоволюю спадщиною і переступила комсомольська організація заводчан межі: минуле — теперішнє. З думками, які панували п'ять, десять, п'ятнадцять років тому тут не прагнули швидко розлучатися. Такими вони й «дісталися» Ярославу Мартинюку, секретареві комітету комсомолу.

За днями проходили місяці, дивись, он і рік минув секретарюванню Ярослава. Що він робив, я не бачив, про це, напевно, і повинні були говорити на звітній — виборних комсомольських зборах його товариші по Спілці.

Звинувачення, що комсомольської роботи зовсім не видно, Ярослав спростовував конкретними фразами, за якими стояли не менш конкретні справи:

— Чому ж ми не працюємо? — з іронією перепитував секретар. — Он організували атлетичну секцію, хлопці мотоспортом займаються. Самі, щоб поїхати на Азовське море, заробляли для цього гроші на суботнику й неділячнику.

Комітет комсомолу обирали бурхливо: детально обговорювали кандидатури, які мали туди увійти. Голосували. Забігаючи наперед, скажемо, що голосувало менше половини присутніх. Решта навіть не спромоглася підняти руки. Значить, сорока чоловікам, які тихенько відсиджувалися, все, про що йшла мова на зборах, було байдужим? Не будемо робити передчасних висновків, але, мабуть, саме так і було.

Пізніше, вже коли новообрані члени комітету комсомолу вибрали собі ватажка, трапився такий випадок.

Секретар парткому Володимир Іванович Козуль відійшов убік і щось радився з членами партійного комітету. Потім запропонував кандидатуру Людмили Одорожної, мовляв, ця дівчина краще справлятиметься з обов'язками секретаря комсомольської організації, ніж Ярослав Мартинюк. При цьому В. І. Козуль вказав ще раз на недоліки Ярослава.

Однак комітет комсомолу одноголосно ще на один звітний період

обрав Я. Мартинюка своїм ватажком. Кожен з тих, хто голосував за нього, обіцяв допомогти «ліквідувати недоліки».

Оте обридле словосполучення «ліквідувати недоліки» і таїть у собі комплекс болючих питань, над якими і мав працювати комітет.

Я пробував переговарити з хлопцем, який не бажає бути в Спілці.

— Нема нам про що розмовляти, — відмахнувся Сергій Махно.

— Чому ж нема, — спробував я хоч щось витягнути з хлопця, аби ж побачити, чим він живе.

— Я не бажаю зовсім говорити про комсомол. Не хочу...

— Ось ще один такий, — знайомить мене Ярослав з слюсарем-інструментальником Віктором Ткачом. — Цей теж не хоче бути в комсомолі.

— Е, ні, Ярославе, — обурився Віктор, я від комсомолу не відмовляюся. Відмовляюся від іншого — по декілька разів ходити на збори, від яких немає користі.

Запитую Віктора, а чи справді в нього нема віри в можливість Спілки, коли він хоч і висловився за перебування в ній, але без віри в її справи.

— Звідки ж та віра?

— Запитую сумовито. Пробували ми створити в себе на ремонтно-інструментальній дільниці комплексну комсомольсько-молодіжну бригаду. Начальство не дозволило. Навіть ще й таке було, коли нам говорили, що наш колектив повинен очолити комуніст. А чому не комсомолец — знаючий, роботящий? Не бачу в цьому різниці. Та це — дрібниці, — продовжує розповідати Віктор. — Нам же не дозволили працювати комплексно, на один наряд. Відмовки, звичайно, знайшлися «аргументовані». Проте ми й самі знаємо причину. Наша комсомольсько-молодіжна бригада змусила б усі допоміжні служби працювати ритмічно. А то сьогодні є робота, завтра — нема...

Завершуючи свою розповідь Віктор Ткачов сказав:

— Віра втрачена, бо нам, молодим, теж не вірять... Якби комсомол був непотрібним, я б

внески не сплачував.

Думку про беззубість комсомольського активу довелося почути від багатьох.

У чому ж причина?

Коли вдруге зайшов до Ярослава Мартинюка, він складав план роботи. За ті плани роботи йому не раз і не два «влітало» від секретаря парткому, який і собі хоче мати їх копії. Напевне, не тільки для того, щоб товстішою була папка, в якій зберігаються різні полісження, документи про комсомол.

Ще на столі побачив надісланий з медитверзника «тривожний сигнал»:

— Нашого водія Дмитра Чебанова лихий попував. От і дали йому догану із занесенням до облікової картки...

Випадки такі трапляються, напевно, через оту ж слабину у вихованій роботі. Бо хіба ж це виховання, коли виключають із Спілки «за втрату зв'язку з комсомолом» так часто, як тут? Ірина Качимасова, Олександр Тимофеевко, Ірина Лавриненко «заслужили» саме таке формулювання в протоколі.

Перераховувати прізвища можна довго.

Повернемося до зборів, які довелося збирати втретє.

На них були присутніми аж... одинадцять юнаків та дівчат. І то здебільшого ті, хто був на попередній, але з якихось причин не доїхав до їх завершення.

— Чи ж варто проводити такі збори? — перепитав Валерій Малишок, перший секретар Кіровського райкому комсомолу.

— Більше нас не збереш, — чулося із залу.

Зрештою, після того, як довгенько сперечалися, вирішили, що «все буде не всупереч Статуту», люди ж трудяться у дві зміни, от у дві зміни й проводити. Якраз і набралось чоловік на двоє більше від мінімуму, тож варто поспішити, бо, чого доброго, на четвертий раз і цих не збереш.

Власне, то були не збори, а діалог між Валерієм Малишком і присутніми комсомольцями.

Перший секретар доводив, що не можна робити, як хтось пропонував:

— Тих, хто не прийшли на збори, давай виключати. Давай, давай голосувати, — дер догори руку один із спілчан.

Усі відчували, як віддалилися вони від комсомолу, як збожіли. Єдине, що врятувало ці горе-збори, так це виступ В. Малишка:

— Залучіть до занять в атлетичній секції всіх бажаних, завершіть роботу над створенням кафе, організуйте вечори відпочинку в гуртожитку, запрошуйте сімейних — для них теж цікаво в гурті...

Хіба все запропоноване Валерієм і перелічиш? Шкода лише буде, якщо воно так і залишиться запропонованим. Бо його хоч і слухали, та видно було, що без інтересу.

Біля мене сидів Іван Іванович Буданцев, чекав, поки звільниться зал, щоб провести заняття з агітбригадою, якою керує. Не витерпів чоловік таких зборів:

— Як мені соромно! Двадцять п'ять років тому я прийшов у міськом комсомол і просив, щоб мені продовжили перебування в Спілці. Шкода було розлучатися з комсомолом. А що тепер? Пропонує масово виключати. Ідуть до людей, цікавляться їхнім життям, допомагайте їм...

Ярослав Мартинюк працює. Було б помилкою стверджувати, що він все запустив, нічого не робить. Робить. І чимало. Однак секретар парткому В. І. Козуль вважає, що цього замало. Двоє секретарів не завжди знаходять спільну мову. Ярослав гарячкус,

мовляв, похід у музей, вечори відпочинку, зустріч з ветеранами праці в гуртожитку, зустріч з учасниками Великої Вітчизняної, що визволяли місто — хіба це не виховна робота? Однак Володимир Іванович Козуль розчарований у Ярославі.

Ну а що виховна робота і надалі перебуває в занепаді, тут знають всі. Знають і ті, хто був чи є комсоморами цехів, дільниць. Саме їм, як, наприклад, Маргариті Французан, слід було б допомогти секретареві комітету. У неї ж знаходяться різноманітні причини, аби лише не братися за комсомольську роботу. Маргарита комсоморг одного з цехів, але потрібної активності не проявляє. На збори (хоч і треті) не прийшла.

Не прийшла на збори і Тамара Шульженко, маляр, котра саме на той час спішила до лікарня.

Не прийшов і вже згаданий Сергій Махно, який, як жартували його товариші, більше двох років не сплачував внески, а його, вже не комсомольця, і дотепер «запрошують» на збори. Навіщо: для кількості?

...Валерій Гамазан, токарь, стверджує, що в безавторитетності комсомолу винні керівники заводу, а секретар комітету спілчан все не в силі зробити.

...Юрій Балакірев, слюсар-складальник, впевнений, що комсомол може все: йому не раз доводилося шукати справедливості з його допомогою. І знаходив.

Ю. ЯРОВИЙ, спецкор «Молодо-го комунара».

КОМЕНТАР ПЕРШОГО СЕКРЕТАРЯ КІРОВСЬКОГО РАЙКОМУ КОМСОМОЛУ ВАЛЕРІЯ МАЛИШКА:

— На збори йдуть тоді, коли є що сказати, обговорити зроблене. Ярослав зумів організувати атлетичну секцію, захопив хлопців мотоспортом, старается з проведенням вечорів відпочинку. Робота ведеться — а її не бачать спілчани на заводі. Дивна, на перший погляд, ситуація. Хоча...

Напевно, варто щось проводити, організовувати для всіх. Пропагувати свою роботу і залучати до неї якнайбільше спілчан. Отоді й не буде байдужих.

Ще на одне варто звернути увагу не лише Ярослава Мартинюка, а, мабуть, більшості секретарів первинних: робота комсомольської організації, її активу повинна зацікавити кожного члена Спілки. Захопила ж любителів мотоспорту, атлетизму. Ходять тут і на суботники — це вже з вірою, що матимуть своє місце для проведення відпочинку. Шкода лише, що не всі.

Рік тому розмістився на Андрієвському узвозі. Викладач з історії Києва. Остання за часом експозиція була складена з особистих збірок київських колекціонерів. Їїні тризас традиційна виставка творчих робіт молодих художників «Осінній вернісаж». На знімку: старший науковий співробітник виставочно-го відділу Олена ФЕДЕЛОВА. Фото В. РЕПКА, В. ФАЛІНА. (Фотокроніка ТАРС).

Випускники ленинградської школи № 225, ці котрі продовжують навчання в ПТУ, середніх

дівчата трудяться на підприємствах, будовах, до спеціальних училищах, технікумах і вузах. Фото Ю. БЕЛІНСЬКОГО, О. ПОРОХОВНИКОВА. (Фотокроніка ТАРС).

12 листопада 1988 року

«НЕ ВАШОЇ ГАЗЕТИ ДІЛО!»

Мої син, донька, батько, мати одержують газету «Молодий комунар». Нас усіх обурює стаття вашої газети «Олег на ім'я Лариса». Такі проблеми не повинні вирішувати «Молодий комунар»! Друкувати таке нікуди не годиться.

Ніно Даниленко та Ігор Кученко, вам, перш ніж це висвітлювати, треба було б подумати. Я мати і не хотіла б, аби мої діти знали таке. Хай такі матеріали висвітлює «Медицинская газета». Школа не примусить, щоб діти цікавилися цією газетою. Соромно, друзі, таке писати.

А взагалі я не зрозуміла, що ви пропонуєте? треба викоринювати, а ви...

Без підпису.

м. Олександрія.

СТАТТЯ «Олег на ім'я Лариса» мала великий резонанс серед молоді та батьків, котрі, напевне, в душі обурювалися. Та біда в тому, що обурення це має стосуватися і суспільства, в якому ми живемо, і нас самих. Культура інтимних стосунків

й на виробництві мала зарплату, погані умови праці... Прибуток більшості сімей не дозволяє молоді бути на рівні вимог сьогодення, і це спонукає молодих людей компенсувати цю недостачу в інших сферах — зокрема в розпусті.

ти фізичних сил і звуження можливостей інтимних контактів добиваються від молодих задоволення своїх пристрастей розтлінними засобами. І для цього, як б сказав, існують непогані умови у нашому Кіровограді. Наприклад, у місті запалюють ліхтарі лише тоді,

КОЛИ ЗАСВІЧУВАТИ ЛІХТАРІ?

знаходиться в прямій залежності від рівня розвитку суспільства. Чим більше в ньому гуманності, «тепла», тим більше доброзичливості у взаєминах. А які у нас справи з «теплом»? Людина з народження відчуває на собі брак уваги батьків через їхню зайнятість, в школі постійно принижують людську гідність, а потім ще

Я за родом своєї роботи щодня стикаюся з великою кількістю людей і маю такі спостереження. В інтимних стосунках існує своєрідне браконьєрство, коли одна категорія людей спекулює на необізнаності інших, у котрих цікавість сильніша від страху. Крім того, деякі люди старшого покоління по мірі втра-

коли вже години півтори як темно. І не секрет, що на дитячих майданчиках шкіль о цій порі відбуваються сварки, бійки, і навіть зґвалтування.

Хотілося б, щоб газета ваша обговорювала ці проблеми постійно з участю читачів.

А. Д.

м. Кіровоград.

«КРАМОЛА»

«КРАМОЛА»

«КРАМОЛА»

«КРАМОЛА»

«Олег на ім'я Лариса» — у статті під таким заголовком («МК» за 1 жовтня ц. р.) ішла мова про деякі статеві збочення, зокрема, гомосексуалізм. Виступ газети мав резонанс.

діалог з читачем

Для всіх відгуків у сьогоднішній добірці не вистачило місця, сподіваємося вмістити решту в наступних номерах. Дякуємо читачам за щирість у висловленні своїх думок.

«Хочеться прочитати більше... що можна зробити, щоб попередити оті спотворення...»

«Турбуватися лише про свою цноту — хіба це не злочинний егоїзм!..»

З цим треба боротися!

Хочу висловити свою думку з приводу публікації в «Молодому комунарі» матеріалу «Олег на ім'я Лариса», який було видруковано 1 жовтня нинішнього року.

Не знаю, як кому, а мені виступ газети сподобався. Чим? Новизною теми, а постановкою питання: з таким явищем треба рішуче боротися! Чим швидше. Думаю, варто розповісти про те, як у нашому суспільстві здійснюється боротьба з «голубими», копнути глибше — що можна зробити, щоб попередити оті спотворення?

Можливо, й не варто було описувати епізоди з життя «голубих». Хочеться прочитати більше — як ми боремося з цими неподобствами.

З. ЗАВОВА. Маловисківський район.

ТРЕБА чи не треба писати про гомосексуалізм? Навіть дивно, що таке питання постає. Невже нас нікому не навчило багатолітнє мовчання з приводу проституції, наркоманії?

«Інтелегентна людина подібні речі не пропагуватиме, адже виступ у пресі, хочете ви того чи ні — це вже пропаганда». Даруйте, говорю я своєму уявному опоненту, — закриваючи очі, ви таким чином вважаєте, що зі злом покінчено? Турбуватися лише про свою цноту — хіба це не злочинний егоїзм, з якого починаються великі трагедії?

Не приховую, я людина, в чийх руках каральний меч правосуддя, і саме тому звертаюся до громадськості: час бити в дзвони. Не треба тішити себе ілюзіями, що у нашому місті гомосексуалізм — явище не дуже поширене. З усією відповідальністю говорю — поширене! Я згадаю лише декількох гомосексуалістів, які вже постали перед законом, однак це не означає, що їх справді кілька. Спробую довести. Але спочатку торкнемось історії сексуальних збочень чи, мовою спеціалістів, статевих перверсій, до яких належить гомосексуалізм.

Це явище виникло давно — про нього йдеться ще в Біблії. Боги й царі древньої Греції і Риму відкрито віддавалися гомосексуальним зв'язкам, вважаючи це... високим і необхідним. Та вже тоді гомосексуалізм переслідувався і дуже жорстоко. А з прийняттям Римом християнства почав каратися смертною карою. В 390 році імператори Валентин I та Феодосій видали наказ за яким встановлювалася смертна кара через спалення на вогнищі за

гомосексуальні зв'язки. Зокрема відзначалося, що «Рим, батько всіх добротворинь, не повинен обертатися народженням жіночоподібних і послабленням на-

родної мужності, і всякий повинен пам'ятати, що «тіло є святий храм душі».

У російському законодавстві кримінальна відповідальність за чоловічі гомосексуальні зв'язки була

слухайте: «Мої спостереження рішуче говорять на користь того, що для розвитку всіх без винятку статевих відхилень зовнішнім поштовхом слугують ті чи інші умови виховання і життєвих обставин». Ці слова на-

лежать не будь-кому, а видатному психіатру академіку Бехтєреву.

Більшість радянських сексопатологів теж вважає, що гомосексуальні прояви не є вродженими, а обумовлені

ЧАС

Б И Т И

встановлена Петром I в 1716 році й існувала до 1917 року. Потім деякий час добровільне мужолозтво не переслідувалося радянським кримінальним зако-

ном. Та вже в 1934 році був прийнятий закон про кримінальну відповідальність за будь-які гомосексуальні зв'язки.

Тепер поясню, навіщо вдався до історичних екскурсів. Звичайно ж, не для того, щоб довести помилку мудрих греків! Як бачите, вже в глибину давнини гомосексуалізм вважався криміналом і карався жорстоко. Про це варто згадати сьогодні, коли дехто, розділяючи базисання буржуазних сексологів про свободу особи, антигуманність кримінальної відповідальності і за мужолозтво, вважає гомосексуалізм хворобою. Цікаво, що самі гомосексуалісти, розуміючи злочинність своїх дій і те, що доведеться відповідати перед законом, доводять «вродженість» своїх почуттів. Дурниці, заперечую вас! Не вірите мені, то

В ДЗВОНІ

хвороба, а злочин. Є про що замислитися батькам, вчителям, вихователям і... лікарям. Хтось подумає, що я сам собі заперечую. Ні!

Гомосексуалісти входять в групу підвищеного ризику як найбільш можливі носії чуми XX століття — СНІДу. Не знімаю відповідальності і з нас, працівників органів внутрішніх справ. Ми повинні знешкодити злочинну діяльність «голубих» ще до того моменту, як вони будуть заражені венеричною хворобою або СНІДом і стануть їх розповсюджувачами. Але зробити це можемо ми лише спіраючись на громадськість. Тому й пишу ці ряд-

ки. Пам'ятаю, як кілька років тому, здається, Кишинівський драматичний театр привіз на гастролі виставу за твором Теннессі Уїльямса «Кішка на розпеченому даху». Реакція багатьох тат і

мам була бурхливою: «Жах! Навіщо вони нам показують такий бруд? Хто дозволив це поставити!» Мовляв, гомосексуалізм це «іхні» буржуазні проблеми і нам вони ні до чого! Ще й як до чого, бо я вже тоді знав деякі «наші» кіровоградські історії. Мені вже доводилося розслідувати вбивство громадянина на ґрунті гомосексуальних ревностей. Більшість гомосексуалістів сексуально активні, вони шукають нових контактів, захоплені ідеєю втягування все нових і нових людей, особливо неповнолітніх, в гомосексуальні зв'язки, часто змінюють партнерів. Але спостерігаються і постійні зв'язки, й саме на цій основі трапляються вбивства, нанесення різних пошкоджень. Нерідко гомосексуалізм межує з садизмом.

Кіровоградці пам'ятають про трагічну смерть маленької Оленки Гашпоренко, що трапилася в 1985 році. Ім'я її вбивці, сексуального маньяка В. Кулика стало відомо органам правосуддя лише в 1986 році, а до того одна з версій сищиків стосувалася гомосексуалістів. Відпрацьовуючи цю версію, карний розшук УВС обліковому вийшов на групу гомосексуалістів, серед яких були лікарі, педагоги, працівники сфери обслуговування

В. Трусов, В. Олійник, В. Білецький, В. Долганевський, Ч. Момот. В процесі слідства довелось «задушевню» поговорити із злочинцями (я називаю їх так), послухати їхні визнання. Знаєте, що лякає? Гомосексуалісти час-

то ненавидять жінок, виявляють грубість до прогнаної статі. Звідси страждають їхні сім'ї, а багато гомосексуалістів мають дружин, дітей.

До речі, в цей же період нами було виявлено заняття гомосексуалізмом серед шкільної молоді. Не буду зараз називати школу, на учнів якої зібрані матеріали і передані комісії у справах неповнолітніх, але хочу запитати, чи можна після цього стверджувати, що гомосексуальні зв'язки не становлять для нас реальної загрози? Сьогодні ми нерідко можемо побачити зграї молодиків з числа гомосексуалістів, що проводять час в районі туалету на вулиці Шевченка між іншим у гомосексуалістів є певні місця зустрічі — стадіон «Зірка», громадські туалети. Для вступу в нові контакти вони їздять до Москви, Києва, Львова, Одеси... У розтлінні молоді особливо чорну справу погляди покусисні трактати про мужолозтво, порнографічні листівки із зображеннями гомосексуальних актів, зарубіжні гомосексуальні журнали, гомосексуальні

Скажу відверто, я не в захопленні від того, що наш екран заповнили стрічки з різною долею еротички, де смакуються статеві перверсії. Та справа все-таки не тільки в цьому, а в нашому невмінні щось протиставити. У соціальній байдужості, яка криється і в запереченні необхідності говорити про це вголос. Я не пам'ятаю, коли вперше почув цю фразу, але виписав її до свого записника: «Там, де поняття гріха втрапило свою силу, де зникло із суспільного обігу поняття сорому, єдиним захистом суспільної моралі є страх кари». Справедлива думка. І все-таки я мрію про те, щоб до суспільства повернулося поняття гріха і сорому

В. ЗВОРОВСЬКИЙ, начальник відділення карного розшуку УВС, капітан міліції.

«ХОЧУ ЄДИНОГО МУЖЧИНУ»...

На початку осені цього року журнал «Смена» опублікував такий лист:

«Мені 23 роки. Працюю медсестрою в дитячій лікарні. Поки навчалась, була зайнята, зовсім не думала про влаштування особистого життя. А зараз відпрацюю свої вісім годин і не знаю, куди подітися. Живу з батьками. Вони хороші люди, але мене пригнічує постійна залежність від них у всьому. Одержую я чистими всього 73 карбованці і, природно, на ці гроші в наш час дуже важко навіть прогодуватися, не те що вдягнутися.

Та вся біда не в цьому. Вихована я досить старомодно, по барах і дискотеках не ходила. Не курю, не п'ю. Сиділа вдома, дуже багато читала, в'язала, шила, захоплювалася кулінарією. Ходила в кіно, якщо в нашу провінцію заїжджали артисти. — обов'язково на концерти. Одягом не виділяюся, одягаюся скромно, але, кажуть, зі смаком. І що ж я маю, крім самотності, журби? Я ніколи згубила бачення батьків у тому, що вони виховали мене такою нещасною. Мені дуже хочеться бути потрібною, любити, бути коханою, когось чекати, мати свою сім'ю. І ще хочу, щоб обранець був у мене єдиним чоловіком. Словом, на мій світогляд подіяли ті книги, якими я зачитувалася. Але я не уявляла, що життя — це зовсім не те, про що пишуть.

Я не страшна, не розбещена, а всі мої якості, які раніше вважалися хорошими, нікому абсолютно не потрібні. Ну як мені влаштувати своє особисте життя, коли я працюю в жіночому колективі, а ввечері в нашому місті піти зовсім нікуди? Були в мене хлопці, але більше двох-трьох разів я з ними не зустрічалася. Багато з них мені казали: «Для кого ти себе бережеш? Тобі вже 23 роки». Коли я відмовлялася вступати з ними в інтимні стосунки, вони, як кулі, від мене відлітали, і їх більше не зустрічала. Не подумайте, що я якась святенниця, та мені здається, я маю рацію.

Чому світ ніби перевернувся? Чому зараз ті дівчата, котрі курять, п'ють, гуляють — цінюються, а такі, як я — ні? Чому вони і заміж виходять, і стають коханими дружинами, а я нікому не потрібна? Чому мені немає щастя в цьому житті? Якщо я раніше в щось вірила і сподівалася, то зараз нікому не вірю. Якщо в мене будуть діти (у цьому я глибоко сумніваюся), то я вже не буду забивати їм голову високими матеріями, хай приймають життя таким, яким воно є, а не таким, як описується в книгах. Гірше всього пережити крах усіх своїх уявлень».

Під листом стояв підпис: Тетяна Чернова, Кіровоград. Цих координат було достатньо для того, щоб незнайомі хлопці з усього Союзу кинулися писати листи на адресу: «Кіровоград, дитяча лікарня, медсестрі Черновій». Писали вони і на адресу редакції журналу, після чого позаштатний кореспондент «Смени» Геннадій Бухтіяров в свою чергу надіслав листа до Кіровоградської обласної дитячої лікарні:

«У відповідь на лист Черновій в редакцію надійшло багато листів. Мені доручили узяти адресу Тетяни в вашій лікарні. Та, на жаль, дівчина з таким прізвиськом у вас не значиться. Ті листи хороші, якості жіночої душі найпотрібніші. Але, очевидно, не вистачило мужності піти до кінця і повідомити своє справжнє прізвище. Втім, це не вимагає, а скоріше біда тієї дівчини. Що поробиш, ми живемо в суспільстві стереотипів і, очевидно, складно було їй працювати в колективі, коли б усі і все про неї дізналися.

Пропоную цій дівчині, котра написала листа, повідомити своє прізвище та адресу, аби ми змогли передати їй усі листи. У цих сподіваннях, на які треба відповісти. Адже обмануті надії — одне з найгірших людських почуттів. Дівчина, котра називалася Тетяною Черновою, хотіла щастя, а воно ж порятує у якомусь з цих листів.

Я залишаю адресу мого колеги: м. Москва, вул. Петрозаводська, будинок 15, корпус 3, квартира 268, Сидорову Віктору. Якщо Тетяна відгукнеться на цю адресу, всі листи будуть надіслані їй. Ми з колегою даємо слово, що справжнього імені дівчини ніхто не знає, крім тих, кому вона сама його повідомить».

Ці два листи передав нашому кореспонденту лікар Кіровоградської обласної дитячої лікарні М. М. Майський зі словами:

— Надрукуйте в газеті, може, та, що називалася Тетяною Черновою, справді живе в Кіровограді, відгукнеться і одержить наразі адресовані їй листи.

Микола Миколайович віддав нам чотири таких листи, що надійшли тільки за один день (а ті, що прийшли раніше, передано в журнал «Смена»). У лікарні конверти розпечатали, і ми дозволили собі опублікувати уривки з листів із єдиною метою: щоб невідомо дівчина знала, що вона вже не самотня, коли їй адресують такі слова.

«Тетяно, наші бажання однакові. Я давно мріяв про таку дівчину, як ви. Коли ви повірите мені і відповісте, наше листування стане цікавим і необхідним для обох. І в майбутньому, якщо ми сподобаємося один одному, полюбимо, ми зможемо створити хорошу і щасливу сім'ю. Татю, ви знаєте, що таке самотність, сум, чекання, і сподіваюся, що не залишите мене без відповіді, якщо б вона не була. Я відповім на будь-які ваші запитання».

«Мені 29 років. Я хотів би з вами, Татю, листуватися, хотів би знайти хорошого і вірного друга. Я не п'ю, не курю, не наркоман. З дитинства звик до праці. У п'ять років залишився сиротою, і життя багато чому навчило. Не люблю блатного одягу. Вибачте за погані почерк, руки загрубіли від роботи. За фахом я будівельник. Якщо знайдете за потрібне, напишіть мені».

«Я зрозумів із тексту листа, що такі люди, як ви, Татю — вірні, чесні, дуже уважні і надійні в житті. Я після служби в армії за комсомольською путівкою поїхав у Сибір, де працюю плітником-мозаїстом. Своє дозвілля проводжу в бібліотеці або з товаришами ходжу в кіно, на концерти, іноді на танці. Дуже пропущу вибачити мене за мою настирливість, але мені дуже хотілося б, аби ви, Тетяно, відповіли на мого листа. Я ріс у великій сім'ї, до роботи звичний з дитинства, не п'ю, не курю. Якщо хочете, вийшло своє фото».

«Татю, я хочу терміново забрати тебе в Москву і пожити на руках. Такі, як ти, у нас у Москві, на жаль, давно вимерли, як мамонти. Мабуть, праві були класики, стверджуючи, що найкращі російські жінки живуть у провінції. Не знаю, чи дійде мій лист, а все ж буду сподіватися на чудо і ждати відповіді».

На конверті останнього листа було зазначено: «Велике прохання до працівників пошти спробувати знайти адресу».

Наша газета, зважаючи на прохання колег зі «Смени», працівників обласної дитячої лікарні, окремий лист на адресу нашої редакції, хлопців, що написали листи, цією публікацією приєднується до пошуку. Тетяно, відгукнись, ми передамо вам пропущені тут листи — вони всі зі зворотними адресами. Тетяно, важкої відповіді дуже чекають люди, у котрих, виявляється, у житті є проблеми, схожі на ваші — вони хочуть бути коханими і любити. Звичайно, ошарашити всіх ви не зможете, але зможете коха б приділити увагу. Ми надіємося, що ви це зробите, коли ви справді така, якою уявляється після вашого листа.

Відділ комуністичного дисципліни «МК».

Вирішую скористатися сприятливим моментом.

— Ну то давайте під'їдемо в провулок Тихий, та й подивимось на отой будинок, через який виникла ця конфліктна ситуація, і ви самі переконаєтесь, чи вартий він призначеної вами суми.

Ольга Євгенівна відразу «замикається».

— Я зараз на роботі і за родом службової діяльності не зобов'язана виїжджати на місце, щоб побачити об'єкт купівлі-продажу... Висновки, як говориться, робіть самі.

— От ви просите за цю хату вісім тисяч, — підключається до розмови Віктор. — Це значить, треба заплатити державного мита 240 карбованців. Давайте я заплачу, а з Л. Д. Феденковою все-таки зйдемось на трьох з половиною тисяч.

Настає ніякова мовчанка.

— Ну добре, — перериває її згодом нотаріус. — Принісайте мені заяву від колишнього чоловіка Л. Д. Феденкової, що він нічого не має проти продажу будинку, і я оформлю вам документи.

...Варто згадати про ще один ракурс цієї нелегкої історії. Справа в тому, що Лідія Дмитрівна Феденкова, колишня володарка будинку, офіційно не розлучена з чоловіком, від якого пішла чотирнадцять років тому (у 1974 році мусила кинути його, якраз меншому двом тижнів було і якби не пішла, то хтось би й жива була б нині: бив мене по-звірчачому). Проїшло стільки років і ось тепер.

— Але ж Феденкова купила цей будинок у 1983 році, коли фактично дев'ять років уже жила одна. Яке ж право власності має на нього її чоловік? — запитує у виконуючого на той час обов'язки прокурора району А. О. Волохова.

— Офіційно шлюб не було розірвано і поділ їхнього майна теж не було. Прийде, приміром, до нас цей чоловік і скаже, що і йому належить частина цього будинку, й матиме на те право, бо документа, що вони уже не одна сім'я, скільки років не проходило, немає. Самі знаєте, що закон визнає тільки офіційні документи.

— Як же бути в цьому випадку?

— уточню.

— Потрібне або письмове свідчення чоловіка, що він не претендує на будинок, затверджене державною установою, або офіційне розірвання шлюбу і доведення права власності на предмет продажу Л. Д. Феденкової.

— Все в цій історії проти мене, — сумно констатував Віктор.

І мав на це право, бо й тут не обійшлося без проблем: колишній чоловік Л. Д. Феденкової довго вперся і відмовлявся писати будь-яку заяву, мотивуючи це тим, що він до цієї хати немає ніякого відношення, тому й свідчити ні про що не хоче.

Ось так. Неприваблива, але, на жаль, що не поодиноким сьогодні історія, тому що дехто з тих, хто сидить нині в керівних кабінетах і в, по суті, повноправними представниками державної влади, переставляють або не хочуть розуміти людей, котрі приходять до них із своїми тривогами.

— Прийшли ми до нотаріуса, розповіли про все, і коли виявилися розбіжності з нашої і її ціні,

Коли матеріал був підготовлений до друку, автор цих рядків подзвонив у Петрове, щоб дізнатись, чим же закінчилась справа і чи встигли Бабиченко до зазначеного строку подати в ощадбанк виправлений документ на взяття позику. Іннина мама Ніна Миколаївна [Віктор працює водієм, так що зв'язатись з ним практично не можливо] заспокоїла, що, нарешті, справа закінчилась, хоча довго довелося змусити колишнього чоловіка Л. Д. Феденкової прийти до нотаріуса і дати письмове свідчення, що він не претендує на той будинок. Цікава розмова відбулась із самою О. Є. Каліушко.

— Ви знаєте, що після вашого від'їзду В. Бабиченко приніс мені нову довідку із бюро технінвентаризації, де страхова оцінка уже не 5668 карбованців, а здається 3450 чи 3500, [зараз точно не пам'ятаю]! — запитує вона мене.

— Це щось змінює!

— Звичайно. Якби така довідка була відразу, то не було б і цієї історії. Я без розмов погодилась би на три з половиною тисячі карбованців, і довір купівлі — продажу давно був би оформлений.

— Тоді таке запитання, Ольга Євгенівно. Чому ж раніше, коли будинок оцінювався в 5668 карбованців, ви признавали за нього не шість тисяч, а тепер, коли оцінка зменшилась, ви хочете більше? — спокійно запитав мене Віктор.

— Чіткої і переконливої відповіді на це я так і не почула, бо знову почались припущення, що вони частину грошей взяли б у позику, а ще частину десь би у родичів назбирали. А наприкінці розмови О. Є. Каліушко попросила:

— Якщо ви готуєте матеріал для газети, то вкажіть, будь ласка, обов'язково, що, якби довідка з інвентарбюро була із самого початку на меншу суму, то вирішилась би все без проблем. Прошу вас, наголосіть на цьому. Виконую її прохання. І вірю, що, можливо, так би воно й було. Вірю, бо на відміну від Ольги Євгенівни, звикла вірити людям, ОСОБЛИВО тоді, коли, стикаючись із ними по роботі.

Пишу і думаю, чи ж зрозуміла державний нотаріус, що справа не тільки в грошах!

Ольга ПИЛИПЕНКО.

сміт Петрове.

— Оце продала хату за чотири тисячі, а нотаріус каже, менше як за шість не оформлю, — відкасує одна з них, — і я навіть ж мені чужі гроші, чого я буду на комусь наживатись.

— Бачиш, — повернувся до мене Віктор. — Не у нас одних таке горе.

Черга рухалась повільно.

— Давай сходимо в інвентарбюро та розберемося на місці за ту довідку, — запропонував хлопець.

Консультувала леді з бри Р Олександрійського міжмуніципальної інвентаризації Ганна Григорівна Жарик, яка працювала в Петрове у службових справах (реальне інвентарбюро підпорядковане Олександрійському).

— Чому змінилась інвентаризаційна оцінка будинку? Справа в тому, що того часу, коли будинок купувала попередня володарка, ціни не ліси. І будматеріали зросли і відповідно зросла страхова оцінка. Конкретно. Той будинок, який ви купували, був побудований в 1970 році, процент зношення — 16. Якщо будинок справді стільки стоїть без господаря, руйнувався, ви вважаєте, що цей процент повинен бути вищим, будь ласка, оформляйте замовлення, туди піде наш технік, подивиться, можливо, і справді страхова оцінка повинна бути меншою. Але наскільки я знаю, то державне мито береться у розмірі трьох процентів від нашої інвентаризаційної оцінки. То від цієї за яку продано будинок, якщо а переважить страхову оцінку — авт.).

— Так, але нотаріус спокійно говорив, що договір менше як за десять тисяч оформлений не буде. Тепер, каже, їздила в Олександрію, їй там сказали — вісім тисяч і не менше, — це вже Віктор.

Повертаючись до нотаріальної контори — яку підійшла черга у кабінеті нас зустріла приємна миловидна жінка. Віктора впізнав відразу, бував тут не один раз, на мене дивилась насторожено.

— Слухаю вас.

Відрекомендовуюсь, пояснюю мету свого візиту.

— Покажіть ваше посвідчення, Ольга Євгенівна уважно вивчає його. Все в порядку.

— Поясніть, будь ласка, — прошу, — на основі чого на будинок, оцінений технінвентарбюро в 5668 карбованців, ви встановлюєте покупну ціну спокійно в десять тисяч, а тепер вісім тисяч карбованців?

— Так, будинок оцінений саме на таку суму, але крім будматеріалів повинна ще оцінюватись і робота, і місцезнаходження будинку (у центрі дорожче продають, на околиці — відповідно дешевше).

— У 1983 році страхова оцінка будинку була 1308 карбованців, тепер в зв'язі з подорожчанням матеріалів зросла відповідно і ця оцінка. А що, у відповідному коефіцієнті зросла і плата за роботу?

— Все-таки покажіть мені той документ, де написано, що нотаріус, не бачивши в очі будинку, має право встановлювати свою оцінку, вищу від інвентаризаційної, — прошу знову.

— А якщо вони її оформляють за три з половиною тисячі, а між собою домовляються за сім чи вісім, щоб державного мита менше платити? — розпалюється Ольга Євгенівна. — Думаєте, не буває таких випадків — зовсім загодя?

На мій німію від таких доказів і вже по хвилі пробую заперечувати:

— Але ж ви не бачили той будинок, не знаєте, де він знаходиться (знаходиться ж він, де відомо, О. Є. Каліушко, не в центрі селища, а неподалік від лісосмуги, так що особливих переваг не має і на підвищену ціну не претендує), і оцінюєте його спокійно в десять, а тепер — в вісім тисяч карбованців. Тим більше, що попередня володарка купила його за дві тисячі, про що свідчить офіційний документ.

— А ви не дискуйте, зараз люди такі, що хочеш придумати. Ось недавно оформляли тут документи на купівлю-продаж будинку по вулиці Ворошилова. Якщо хочете, дайте під'їдемо туди і заглянемо у сусідів за скільки він був проданий. А якщо ви хочете, а (повірте, що і діди, і онуки, і навіть діти знають найкраще), такому випадку знають найкраще, а потім подивимось, яка ціна зафіксована в договорі. Буде адекватною, не на користь держави, не на користь держави.

12 листопада 1988 року

17 листопада — Всесвітній день студентів

Отже, через п'ять днів кожен студент відзначатиме своє «професійне» свято. В цей день — «капустники», жарти, КВВи, сміх, зовсім не передбачені ситуації, загалом, це веселий і смішний день. Зрештою, як співали ще середньовічні студенти у своєму «Гаудеамусі»? Дослівно — веселімося, доки ми ще молоді.

Але разом з тим на студентському святі не раз ввійдеться шпилька на адресу керівництва, комітету комсомолу (якщо, звичайно, є за що), не раз згадуватимуться і шукатимуться вирішення важливих і актуальних внутрішніх проблем. А таких зараз ого-го скільки. Саме тому в переддень свята ми вирішили запропонувати вам, шановні студенти, нашу анкету. І саме через неї ми плануємо в майбутньому знайти конкретні адреси для публікацій.

1. Чи відчувається перебудова у вашому вузі, технікумі? Якщо ні, то хто в першу чергу гальмує її?

2. Чи діє в вашому вузі, технікумі студентське самоврядування? В чому воно проявляється?

3. Чи може реально студент щось змінити у вузі?

4. Чи варто змінювати навчальний процес, систему складання іспитів? Що конкретно можете запропонувати ви?

5. Роль комітету комсомолу у вузі (детально). Отже, запитань небагато, найулюбленіша цифра для студентів. Просимо повно і конкретно відповісти на нашу анкету.

І ще одне. Зараз прийнято відзначати свята без фанфар і хвалеб. А так, ніби ніякого свята нема. І все ж, ми трохи порушимо цей новий вид святкування і пропонуємо одну постанову виконкому Кіровоградської обласної Ради народних депутатів, президії обласної ради профспілок і бюро обкому ЛКСМ України. «Розглянувши підсумки роботи студентських загонів області літом 1988 року, виконком обласної Ради народних депутатів, президія обласної ради профспілок і бюро обкому ЛКСМ України постановили:

1. За успішне виконання соціалістичних зобов'язань, скорочення строків і підвищення якості будівництва, активну участь в реалізації Продовольчої програми, досягнення високих результатів в сільськогосподарському виробництві, кращу організацію трудового виховання і суспільно-політичної роботи переможцями в обласному огляді студентських загонів визнати:

— об'єднаний студентський загін Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна; нагородити його Почесною грамотою обласного комітету профспілок і обкому ЛКСМУ, вручити перехідний Червоний прапор обласного комітету профспілок і обкому ЛКСМУ і грошову премію в сумі 750 карбованців;

— об'єднаний студентський загін Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування; нагородити його Почесною грамотою обласного комітету профспілок і обкому комсомолу. Вручити загону перехідний вимпел і грошову премію в сумі 500 карбованців;

— об'єднаний студентський загін Кіровоградського кооперативного технікуму; нагородити його Почесною грамотою обласного комітету профспілок і обкому ЛКСМУ, вручити загону перехідний вимпел і грошову премію в сумі 350 карбованців;

— студентський будівельний загін імені С. М. Кірова КІСМУ; нагородити його Почесною грамотою обласного комітету профспілок і обкому комсомолу і вручити перехідний вимпел;

— студентський загін «Прометей» — Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна; нагородити його Почесною грамотою обласного комітету профспілок і обкому ЛКСМУ і вручити перехідний вимпел.

3. Фінансовому відділу обласної ради профспілок перерахувати обкомам профспілок гроші на преміювання студентських загонів для придбання спортивного і культурного інвентаря.

Обласний штаб будівельних загонів проводить і свій огляд — конкурс. Стали переможцями:

1) огляду — конкурсу на краще художньо-політичне оформлення табору — студентський загін «Чайка» (КДПІ), командир Л. Ткаченко, комісар Н. Черниш;

2) огляду — конкурсу по шевцтву над сільською школою — студентський загін імені С. М. Кірова (КІСМ), командир В. Шпак, комісар М. Бурлака.

Вітаємо переможців! Бажаємо наступного літа попрацювати ще краще!

САМЕ так, відмінника треба реабілітувати — не політично, звичайно, а суспільно. Зараз стало немодно бути «круглим». Зрештою, мода модою, але чи тільки в ній справа! Престиж професій інженера та вчителя впаде не тому, що немодно стало ними бути...

Над усіма «чому», «які», «що», «де» разом із нашим кореспондентом міркує Ленінський студент другого курсу Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства Сергій МИРОНЕНКО.

РЕАБІЛІТУВАТИ

КОР.: Так все-таки, Сергію, чому зараз відмінники стали досить рідко як для вузів та спеціальних навчальних закладів траплятися?

С. МИРОНЕНКО: Просто більшість вважає, що краще йти за течією, бо так легше. Тобто, шукає легшого шляху. Відмінником важко бути, бо й окрім головної роботи — навчання — відміннику обов'язково доведеться ще й ряд інших завдань, бо знають, що він зробить. А середнячок тихенько собі вчиться — і все. Відміннику треба ще й завоювати авторитет і втримати його...

КОР.: А в тебе є авторитет, як ти вважаєш?

С. М.: Одне знаю точно: якби не моя група, навряд чи я б став Ленінським студентом. Хлопці мені допомагали, чим могли. Дають, наприклад, якусь завдання мені як старості, бачу, що сам його не виконаю. Звертаюся до групи. І мене завжди підтримують. Мій заступник, наприклад, Микола Рясний, комсорг Сашко Орловський, Сергій Печененко, заступник комсорга...

От ми в колгоспі були. Група там себе показала з кращого боку. І мене хлопці слухали, виконували всі розпорядження. Практично без конфліктів обходилося. Ми в групу записали Юрія Діордіца, колишнього студента технікуму, який загинув в Афганістані. Його заробітну плату перерахували на спорудження пам'ятника

воїнам — інтернаціоналістам.

До чого я веду? Мені просто пощастило з одногрупниками, і не мав авторитету серед таких хлопців просто страшно. Чомусь здається, що в інших групах мені було б набагато важче.

КОР.: Чому?

С. М.: Я помітив, на відмінників якось скоса дивляться. КОР.: Ми підійшли, мабуть, до основного: відмінник не має ще того престижу, який заслужив своїм навчанням, своєю працею. Не думаю, що такий скептицизм щодо відмінників не лише з заздрощів.

С. М.: Ще є якийсь стереотип: якщо він добре вчиться, то значить — не сучасний. Ходить тільки в костюмчику, при краватці і — ні кроку в бік. Правильний дуже, значить. А от коли середньо вчиться — то може і в джинсах ходити, тоді дуже сучасний. Це одне.

По-друге. Згадуючи школу, скажу. Хто був відмінником? Обов'язково — вчительські діти (не всі, звичайно, але більшість), а також, хто вмів догодити. Хоча більшість не варта була цих оцінок. І ми це бачили. Звідси і таке ставлення до навчання.

КОР.: Згодна з тобою. Додам сюди ще дітей впливових осіб. Посада батька — матері часто вирішувала оцінки їхнього чада і могла ще багато що. Зрештою, не треба звинувачувати у всіх гріхах вчителів. Хіба їм не

перепадало за те, що в класі, наприклад, багато «трієчників». Навіть, якщо і не знали на більше учні, ставили «4», бо прийдуть перевіряючи і знову будуть сварити. Сама система освіти винна в тому, що сьогодні ми говоримо за престиж відмінника...

С. М.: Є ще одне. Чомусь з більшою недовірою дивляться міські хлопці. Коли я говорив, що в інших групах було б важко, то саме в тих, де біль-

ше зрозумів, що без знань — нікуди, треба братися за голову. Тут майстерні є, різні верстати, на них ми працюємо. На третьому курсі ми самі ремонтуємо справжню техніку, робимо капітальний ремонт тракторів, комбайнів. А цього року виточували, виробляли в наших майстернях різні деталі. Так що ми несемо повну відповідальність за відремонтовану техніку...

КОР.: Отже, Сергію, да-

ВІДМІННИКА?

шість — з міста. Може, я помиляюся, але міські хлопці не звикли до роботи. Вони не знають, що звідки і якою працею береться. А щоб бути Ленінським студентом чи просто відмінником, треба добре потрудитися. А міські чогось думають, що вони і без праці краще знають, дуже впевнені в собі. Звичайно, я не говорю за всіх — не треба так розуміти. Але враження таке складається.

КОР.: А тобі допомагають викладачі? Маю на увазі, чи підтримують тебе?

С. М.: Звичайно. Без їхньої допомоги не обійтися. Може бути так, що інколи запитують — можу розгубитися. Поки отямлюся... Вчителі підтримують. Але тоді, в свою чергу, з'являється ще й якийсь моральний обов'язок добре вчитися. Окрім того, зараз така програма, що, чесно, навряд чи хтось може повністю все вивчити, від «а» до «я». Це неможливо.

КОР.: А як же ти...

С. М.: Вчу скільки можу, стараюся вибирати основне.

КОР.: Отже, тобі цікаво вчитися!

С. М.: Звичайно. Це головне. В школі я вчився нормально — «4», «5». Середньо, я вважаю. Потім

вай підсумуємо, що треба зробити, щоб підняти престиж і авторитет відмінника!

С. М.: Я по пунктах скажу, коротко.

1. Самосвідомість; 2. Треба самовизначитися; 3. Треба, щоб було справжнє самоврядування, тоді і активність, і потреба праці буде; 4. Треба мати конкретну справу і робити її так, щоб через неї тебе побачили.

А знаєте, в нашому технікумі могло б бути більше відмінників. Чому? Якби викладання велось українською мовою. Білішість же студентів вчилася в українських школах і звикли до нової математичної, фізичної термінології дуже важко. Це думка не тільки моя.

ВІД КОРЕСПОНДЕНТА. З останньою думкою Сергія погоджується і більшість батьків, і викладачі, наприклад зав. відділом механізації сільського господарства С. Б. Орищенко. Але це питання, як сказав Сергій Борисович, практично неможливо вирішити в рамках технікуму. Література, програма — все йде російською мовою (про це не раз піднімав питання технікум перед Міністерством вищої і середньої спеціальної освіти). Поки все по-старому.

Т. КОСТЕЦЬКА.

Мітинг біля будинку Будапештського політехнічного інституту, де пройшов політичний форум, організований ВКСМ. На трибуні — перший секретар ЦК ВКСМ Ч. Хаморі.

Фото МТІ — ТАРС.

ПІСНЯ «ФЕСТИВАЛЬ» — ПРИЗЕР ПЕРШОГО МІЖОБЛАСНОГО ФЕСТИВАЛЮ БУДІВЕЛЬНИХ ЗАГОНІВ «ДНІПРО-88».

Слова В. Саєнко, білий будзагону «Еліон»

ФЕСТИВАЛЬ

Фестивальний звонік
Разбудил городок,
На просторі толпиться народ,
Все волнується, ждем

И вот скоро начнем
Фестивальний кружиться
хоровод (2 раза).

ПРИПЕВ:
На фестивалі весело и дружно
Мы станем в круг
одной большой семьей.
Лишь потому, что всем
одно нам нужно, —
Чтоб не погасло солнце
над землей.

Этот день не похож
На все прошлые дни.
Он пришел не спеша сам собой,
Чтоб завлечь навсегда
сердце студбойца
Фестивально зажженной
звездой (2 раза).

ПРИПЕВ.

«Мене хвилює тема комсомолу»

«Нещодавно прочитала в газеті статтю «З лав комсомолу вибула...». Мене хвилює тема комсомолу. Автор звинувачує дівчину в байдужості до комсомолу, але не враховує причин, які до цього привели. Навіть не розібралися з адміністрацією педучилища, комсомольською організацією, директором...»

«Питання економіки зараз у пресі піднімаються. Цінаво і читабельно. Що запропонує «Молодий комунар» своїм читачам?»

«Перші номери цього річного «МК» були цікавими, можна сказати, захоплюючими. Зараз газета починає втрачати популярність. Чому?»

Наш кор.

ЯК ВИ собі уявляєте пологовий будинок? Муки жінок, лікарі в білих халатах із масками на обличчях? Перші крики новонароджених? Щасливі тати попід вікнами і їхні інколи майже дитячі запитання: «А що воно вже робить?..»

Ми побачили його трошки іншим. Спокійним, можливим, яким він буває нечасто. В передродових і в родових залах не було жодної жінки.

на Стобівська, Лариса Бакул'на.

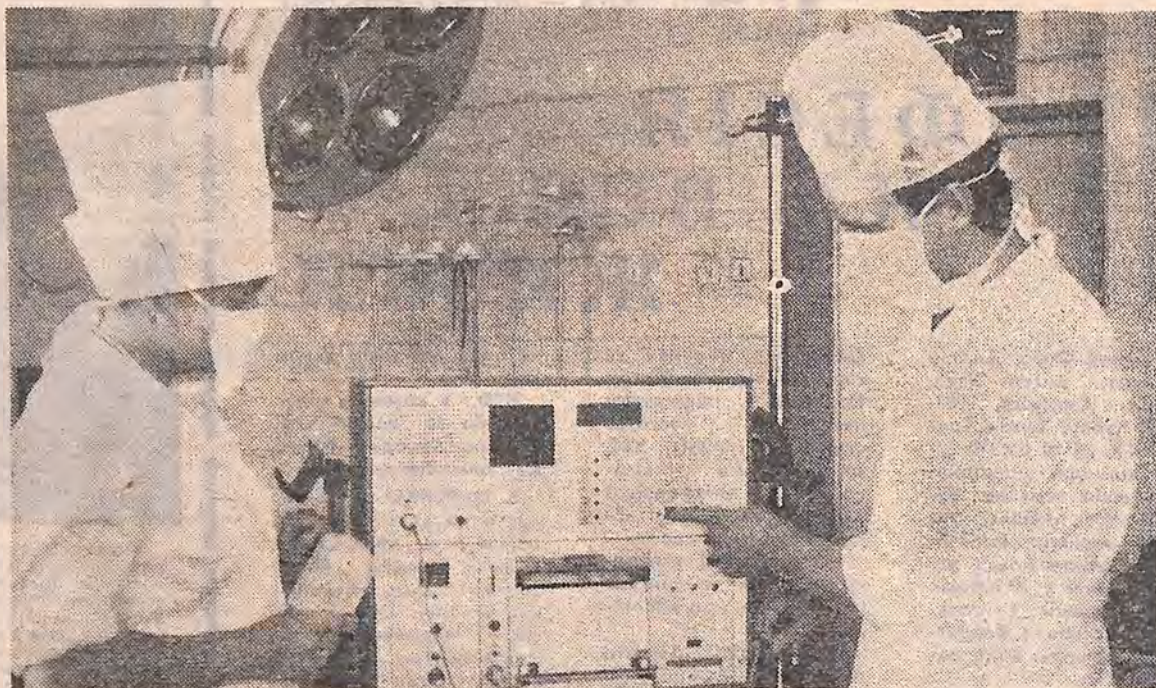
— Зовсім не страшно рсидити. І нам так лікарі допомагали, так уважно ставилися до нас...

Живе Кіровоградський міський пологовий будинок: муки, стогони, крики, виписки, приймання нових вагітних. І знову все спочатку. І так щодня. Інколи буває все не так гладко, ускладнюються пологи, проходять допоміжні маніпуляції — операційний зал завжди наготові. Але все одно це щасливий будинок, бо нагорода за все — діти.

НАРОДИЛОСЯ!..

Дивно, правда? А от по-трапили ми на таке запус-тіння. Зрештою, «неуро-жайних» днів тут не буває. Недарма тут в середньому 7—8 діток появляється на світ щодня. І, можливо, через хвилину, а може й годину легенько під'їде до приймального покою «швидка» і вийде з неї

Поки нічне місто спить, тут народжуються діти. І добре, коли все добре. Поки нічне місто спить, спить і начальник ремонтно-будівельного управлін-ня № 3 «Облрембудтрес-ту» В. Бабій. Будівельники четвертий рік не мо-жуть довести до ладу ре-монт старого корпусу

майбутня мати, вже трохи вимучена. І почнуть її го-тувати до пологів акушер-гінекологи, акушерки, са-нітарки. І почнуться муки. Щасливі муки в чеканні нового чуда. Здаватиметься, що перевертається світ, що витримати далі не-можливо, що... Але все перетерпиться. Потім лі-кар, як-от, наприклад, В. А. Кошевий, скаже: «Ну, час», і допоможе пройти в родильний зал.

— Ну, ще трошки, — ко-мандуватиме він, — ще! Так, молодець, ну... Три-мвайся! Ще, ну...

Народилося!.. Можливо, такий от крикун (на фото), як у Наталі Гросул (мати теж сфотографувалася). А, можливо, ось такі спокій-ненькі, як оці дітки, що ти-хенько собі сплять і в вус-но дують, що їх фотогра-фують. Головне, аби здо-рові!..

Ці знімки вийшли благо-получними, світлими. Ма-буть, іншими їх важко було зробити, дивлячись і на невеличкі пакуночки з «паспортами» (як каже на вірочки старша медична сестра відділу новона-роджених О. М. Сотник) на плечиках, і на «новоспе-чених» мам. Ми зайшли в палату № 15. Щасливі мо-лоді мамі — Наталі Гро-сул, Надя Переста, Світла-

пологового будинку. Чет-вертий рік Кіровоградсь-кий пологовий будинок і родильне відділення 2-ої міськлікарні практично не мбжуть проводити 2 рази на рік профілактичних дезобробок пологових приміщень. До речі, дру-га міська акушерсько-гі-некологічна лікарня розмі-щена у пристосованому приміщенні, побудованому

ще в 1902 році, і зна-ходиться в санітарно — за-хисній зоні виробничо-го об'єднання по сівал-ках «Червона зірка». Ось кілька цифр: середня площа на 1 материнське ліжко — 2,5 квадратних метра замість 7, на дитя-че — 1,7 квадратних мет-ра при нормі 4. Окрім то-го, це не просто пологове відділення, а обсервацій-не, тобто на пологи надхо-дять вагітні з гнійно-запа-лювальними захворюван-нями, грипом, хворі тубер-кульозом, а постійна пере-вантаженість не дозволяє циклічно проводити поз-ну обробку пологового бу-динку, відділення. Це проблема № 1. Проблема, яку можна вирішити тут, на місці, місцевими сила-ми. У чому затримка? Чо-му так потрібний корпус пологового будинку ніяк не може запрацювати? Чи, може, треба говорити, щоб малі крикуни родили-ся через рік-два-три, ко-ли будівельники врешті закінчать свою справу? З ким не д.водилося гово-рити в пологовому будин-ку, усі просили: «Ви кра-ще напишіть за наш ре-монт». Чи можуть тут бу-ти якісь виправдання? Об-ласний відділ охорони здоров'я не раз звертав-ся до міськвиконкому, облвиконкому. Разом із працівниками відділу до-водилося виїжджати і працівникам радянських органів, аби допомогти зрушити справу з місця.

Проблема № 2. Мало су-часного обладнання, дуже слабка матеріально-тех-нічна база. Це біда не тільки Кіровограда. Але не можна не сказати, що змін зовсім немає. На од-

ному із знімків ви бачите новий прилад в Кірово-градському міському ро-дильному будинку для ви-мірювання серцебиття. За-те дуже потрібний ультра-звуковий апарат — один на область. (Щоправда, в облздороввідділі сказали, що мають отримати ще один).

— Аби в кожній лікарні був такий апарат, ми б могли повністю уникнути народження неповноцін-них дітей, — говорить К. Ф. Вишневецька, заступ-ник головного лікаря з лі-кувальної частини полого-вого будинку. — Він дає можливість дуже рано по-мітити порушення в роз-витку дитини. Поменшало б і дитячих смертей.

От і ще одна проблема, міцно пов'язана з двома першими — дитяча смерт-ність.

— Візьмемо хоча б дру-гу міську акушерсько-гі-некологічну лікарню. Пе-ревантаження, невідповід-ність нормам в обсервації веде до того, що серед новонароджених реєстру-ються групові інфекційні захворювання, — розпо-відає В. В. Бондаренко, за-ступник завідуючого об-ласним відділом охоро-ни здоров'я.

Цифри ми вже назива-ли. Слабка пологодопо-міжна база веде до того, що Кіровоград посідає од-не з найперших, найнепо-чесніших, місць в респуб-ліці по дитячій смертно-сті серед обласних центрів (в області 30 процентів ди-тячих смертей приходять-ся на Кіровоград).

Називаємо ці цифри не для того, щоб виникати сенсацію. Просто час від-лозунгів переходить до справ, справжніх справ. Ді-ти повинні народжуватися

здоровими. Їхні мамі ма-ють бути впевненими, що так і буде. Тому треба без-прикрас, а так як є називати ці проблеми, говори-ти за них весь час на пов-ний голос, тоді щось і змі-ниться. Ми ще не знаємо, як впливає наша місцева «еналогія» на здоров'я ва-гітних жінок, діток — нам треба боротися за чисте повітря. А пологове відді-лення 2-ої міської лікарні, яке мало не на території «Червоної зірки», розмі-щене ще й об'їм перевантаже-ної дороги, де машини так і димлять просто в облич-чя.

Це проблеми — тому ми про них і згадали у нашому матеріалі. Чому не сфотографували? Недоре-монтавані будинки, задим-

навели ще такі факти: гостро не вистачає місць і в дитячій обласній лікарні — площа на кожне ліжко 3 квадратних метри за-мість 6,5, занадто багато дітей у відділеннях груд-ного віку, де в палаті пло-щею 16—17 квадратних метрів 5—6 дітей і стільки ж матерів. Переважно це діти з гострою патологією органів дихання, коли і площа, і повітря просто необхідні. Відділ намітив ряд першочергових (закін-чити ремонт, реконструк-цію, закріпити медичні надрі тощо) та перспек-

лені вулиці, на біду, ми можемо побачити на кож-ному кроці. А от щойно народжену дитинку — не завжди.

...Ми йшли з пологового будинку і якраз на дорозі до нього звернула «швид-ка допомога». Легенько звернула, бо повезла най-дорожче — майбутнє жит-тя... Народилося!

Т. ТАРАСЕНКО.
В. СЕКЕРКО (фото).

ВІД АВТОРІВ: Ми побу-вали в обласному відділі охорони здоров'я і нам

тивних (будівництво ново-го пологового будинку, дитячої інфекційної лі-карні, дитячої молочної кухні...) заходів і поставив їх до відома облвиконко-му. Запитання до міськ-виконкому і облвиконкому: не вже так важко знайти місце в незадімленому районі. Для ЛСУ (лікуваль-но-санаторне управління) знайшли, давно пора і про дітей подбати. Дитячі лі-карні і пологові будинки — в них теж відчуває гост-ру потребу місто.

● 10 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ

ПРОФЕСІЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ

Омельян Флор, Андрій Сухачов, Антон Усик, Петро Дмитрієв, Василь Чубар, брати Гребенюки. Ці та багато інших молодих міліціонерів, наших земляків, були в числі перших, хто повів нещадну боротьбу з бандитизмом у нашій області в 20-і роки. Вони загинули. Та початок боротьби з бандитською нечистю було покладено.

Поступово зникали озброєні формування бандитів. А пізніше — і стихійні бродячі групи. Та в запеклій боротьбі з бандитами гинули й кращі сини молоді радянської республіки, навічно вписуючи в літопис незбутніх звершень свої імена.

Іхню справу — тепер уже в мирний час — продовжує сьогоднішнє покоління міліціонерів...

Вони прийшли у редакцію одразу після стрілецького огляду. Ставні, підтягнуті, дещо сором'язливі, молоді міліціонери, здавалося, погано уявляли себе цікавими співрозмовниками. Але... старшина

Олександр Жорняк та старший сержант Віктор Царенко підрозділу патрульно-постової служби міліції УВС обласного комітету внутрішніх справ. Втім, їм слово.

КОР.: Хлопці, напередодні свята не прийнято говорити про наболіле...

О. ЖОРНЯК: Давайте спробуємо...

КОР.: Це правда, що міліціонери вдаються до рукоприкладства?

О. ЖОРНЯК: Якщо ви маєте на увазі застійні часи, то, що там казати, водився подекуди такий гріх. Але щоб зараз? Я вже п'ятий рік в міліції із такими фактами не стикався і ні від кого про це не чув.

В. ЦАРЕНКО: А я чув. Бувають у нас такі випадки: нап'ється чоловік в стельку, його у підворотню розмалюють — вибачте, інших слів і не підберу — а ми його доставляємо у відділення. Ну, а вранці збігаються батьки чи родичі — ось, мовляв, яке в нас міліція. І, як не дивно, буває важко довести свою непри-

четність до цього всього...

КОР.: У кожного міліціонера за певний час служби завжди бувають пам'ятні дні...

В. ЦАРЕНКО: Якщо ви маєте на увазі взагалі, то це день, коли народилась донька, коли вручали знак «Відмінник міліції». Ну, а під час чергувань... На Центральному ринку часто можна побачити одного вірмена, що торгує гвоздиками. Одного дня в нього проявились агресивні конкуренти з Молдавії, які почали вимагати, аби вірмен залишив ринок. Зрештою, дрібний, здавалось, конфлікт, але ми вирішили прослідкувати, що буде далі. А далі вийшло так: зібралось десь із сім десятків вірмен і близько двох — молдаван. На ринку ледь не зчинилось побойще. Конфлікт то ми швидко погасили, але випадково дізналися, що довершували справу сторони мають в одному з кар'єрів приміської зони. Уявляєте, що могло бути? Ініціаторів цього непригідного випадку

Києво - Подільська вільна аптека у XVIII столітті, за свідченням очевидців, обладнана була добротно, дохід давала славний, і було в ній близько тисячі медичних препаратів і складних — в основному рослинного походження. Нині в історичному будинку відкрито аптеку - музей, де бережно відновлено обстановку XVIII — початку XIX століть. Артисти театру на Подолі допомогли нам зримو уявити сцени з давно минулих років.

На знімку: на прийомі в кабінеті провізора (відновлена обстановка кабінету першого власника аптеки). Провізор — артист А. Середа, дама — І. Ворона, навалер — артист К. Шамін.

Фото В. РЕПІКА, В. ФАЛІНА.

було доставлено у відділення. Головне ж — не допустили того, щоб люди перестали бути людьми. Не треба мати особливу фантазію, щоб уявити наслідки конфлікту, який, до того ж, розгорівся ледве не з нічого...

О. ЖОРНЯК: Останній рік я чергую на критому ринку. Найчастіше усього роду не порядку виникають — і це нікого не здивує — біля пивбару. Близько трьохсот разів виходив я на чергування і тільки з півсотні з них обійшлись без пригод. А виникають вони, як правило, завдяки пристрастям захмелілих завісників пивбару. Знаєте, такі дні не зовсім запам'ятовуються: дуже вже схожі вони один на одного. А пригадується мені операція по затриманню угонщиків приватного автомобіля. Діяли ми непроцудливо, злагоджено і, вибачте за нескромність, сміливо. Усі три злочинці були спіймані на гарячому.

КОР.: Як я зрозумів, додому ви приходите далеко за північ. А що дружини?

О. ЖОРНЯК: Моя Наталка знала, за кого йде заміж. А я у виборі супутниці життя не помилюсь.

В. ЦАРЕНКО: У Сашка ще дітей немає, йому простіше. А в мене донька, їй батьківська увага потрібна. Тому у вихідні стараюсь бути тільки з сім'єю. А дру-

жина? Вона мене теж розуміє.

КОР.: Ви не друзі!

О. ЖОРНЯК: У нашому підрозділі всі друзі...

КОР.: Давайте на хвилину уявимо таку ситуацію: на вулиці серед білого дня пограбовано перехожого. Ви затримувате злочинця. А свідки цих подій не хочуть бути свідками...

В. ЦАРЕНКО: Гірко визнавати, але ситуація, описана вами, трапляється дуже часто. Не хочуть люди ставати співучасниками розкриття злочину і все тут. У кожного спрацює внутрішній сигналізатор: морочити голову, затаскають по судах тощо. І якщо інколи їх можна зрозуміти, то виправдати — ну ніяк. А коли завтра з ним трапиться подібне лихо?

О. ЖОРНЯК: Мабуть, не один день, місяць, рік потрібні, щоб ми поглянули на цю проблему під іншим кутом зору. Думається, завершивши процес формування правової держави, підхід людей до вгаданих випадків кардинально зміниться.

В. ЦАРЕНКО: Оце загав Сашко про правову державу і хочеться сказати про бродяг. Часто, дуже часто їх можна зустріти на Центральному ринку. З усією відповідальністю вам кажу: бродяги — потенційні злодії. Сьогодні він ходить собі, тихо - мирно пляш-

ки збирає, а завтра засуне руку в кишеню перехожому, чи-то шматок м'яса з прилавка прихопить і навіткача. З такими поступають як: місяць він попрацює, а потім знову відпускають. Як мені здається, багато з них свідомо працювати не будуть.

Певно, для таких «бомжів» (люди без визначеного місця проживання) треба створювати умови, аби вони змусово разом жили і працювали на користь держави. З іншого боку, це схоже на насильство: людина-то закону не порушила. Можуть бути й інші варіанти вирішення проблеми, але в цьому плані закон ще не на висоті...

Є й у мене свої рекордсмени. Вісім разів доставляв я у відділення «бомжа» Кріпак Євгена Борисовича. А він, до речі, й не дуже сумує...

КОР.: Під час служби виникають ситуації, коли все вирішує фізичний гарт, спритність, спеціальна підготовка...

О. ЖОРНЯК: Заняття по спеціальній підготовці декому не вистачає. Серед них і я. Отож займаюсь додатково.

КОР.: Ким ви себе бачите в майбутньому?

О. ЖОРНЯК і В. ЦАРЕНКО: Курсантами школи міліції. Професію обрано на все життя.

Розмову вів А. БЕЗТАКА.

РЕЗОНАНС

«РЕКЛАМНА» СПАДЩИНА ЗАСТОЮ»

В матеріалі, вміщеному під таким заголовком у номері «Молодого комунара» за 17 вересня ц. р., йшлося про деякі проблеми функціонування української мови в нашій області взагалі, та зокрема — в Бобринецькому районі. На публікацію відгукнувся в. о. начальника об-

ласного управління кінофікації І. Т. ПРИЧИСЛИЙ. Він повідомив: — Статтю «Рекламна» спадщина застою» розглянуто. Дано розпорядження керівникам кінотеатрів та районних дирекцій кіномережі області про виготовлення рекламних стендів тільки українською мовою. Аналогічну відповідь

на публікацію надіслав і директор Бобринецької районної кіномережі В. І. НЕЧЕПУРЕНКО.

На жаль, побувавши 19 жовтня в м. Бобринці, кореспондент «Молодого комунара» не знайшов там жодної афіші українською мовою. Як тоді розуміти офіційну відповідь товариша НЕЧЕПУРЕНКА?

Ми вибачаємось перед Л. С. Решетниковою і читачами за невмотивоване згадування її прізвища, за допущені неточності. Автору публікації вказано на неясність підготовки матеріалу. Увагу всіх творчих працівників редакції звернуто на необхідність ретельної перевірки кожного факту, який використовується в газеті.

ВІД РЕДАКЦІЇ: У статті «Рекламна» спадщина застою» згадувалась кількарічна давність розмови автора статті П. Селецького з колишньою завідувачою відділом культури Бобринецького району Л. С. Решетниковою. Зокрема відмічалось, що драмколективи Бобринецького району ставили п'єси переважно російських драматургів і російською мовою. При перевірці не всі факти підтвердились.

ПРИЙМАЮТЬ:

робітників і колгоспників зі стажом роботи не менше двох років за направленнями підприємств, організацій, установ;

осіб з числа працюючої молоді, направлених підприємствами, організаціями й установами на договірній основі в порядку цільової підготовки, але які не пройшли за конкурсом;

осіб, що не мають зазначеного стажу роботи, при умові успішного складання ними екзаменів у даний вуз;

військовослужбовців, звільнених у запас з лав Збройних Сил СРСР протягом трьох останніх років.

Зарахування проводиться за результатами співбесіди й відбору приймальною комісією.

Всіх зарахованих забезпечують стипендією і гуртожитком.

Після успішного складання ви-

пускних екзаменів слухачів зараховують на перший курс інституту поза конкурсом.

Прийом слухачів проводиться по спеціальностям:

електропостачання промислових підприємств, міст і сільського господарства,

сільськогосподарські машини, технологія машинобудування, металорізальні верстати й інструменти,

будівельні і шляхові машини й устаткування, машини і технологія обробки металів тиском,

машини і технологія ливарного виробництва, автоматизація сільськогосподарського виробництва,

бухгалтерський облік і аналіз господарської діяльності,

автоматика і телемеханіка.

Для вступу необхідно подати

заяву на ім'я ректора із зазначенням обраної спеціальності;

направлення за встановленою формою;

характеристику, підписану керівником підприємства (військової частини), а також партійною, комсомольською і профспілковою організаціями;

документ про середню освіту (оригінал);

виписку з трудової книжки, завірену керівником підприємства; медичну довідку (форма № 086-у); 6 фотокартки 3×4 см.

Прийом заяв з 1 жовтня по 25 листопада, від звільнених в запас воїнів — по 15 січня, щодня з 9.00 до 16.30. Вихідні — субота, неділя.

Початок занять — 1 грудня.

Адреса інституту: 316017, м. Кіровоград, проспект «Правды», 70-а, кімн. 306. Телефон 93-4-18.

іровоградський інститут
ільськогосподарського машинобудування
ОГОЛОШУЄ
ПРИЙОМ СЛУХАЧІВ

на денне підготовче відділення

ПОНЕДІЛОК

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Прем'єра художнього телефільму «Минуле повернути». 1 серія. 9.50 — Футбольний огляд. 10.20 — Новини. 15.30 — Новини. 15.45 — «Ритми свят». Виступає фольклорний ансамбль «Шалоло» Узбецької РСР. 16.00 — «Портрет сучасника». Прем'єра документального телефільму «Як по нотах». «Людина під мікрономіном». 16.55 — Новини. 17.00 — «Дітям про

звірят». 17.30 — «Наш сад». 18.00 — «Діючі особи». Орендинський підряд у Псковській області. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.05 — Курсом XIX партконференції. Репортаж з I Всесоюзної екологічної конференції в Надимі Тюменської області. 19.35 — Мультифільм. 19.45 — Прем'єра художнього телефільму «Минуле повернути». 1 серія. 21.00 — Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — «Він створив правду на російській сцені». До 200-річчя з

дня народження М. Щепкіна. 23.05 — Сьогодні у світі. 23.15 — Прем'єра фільму - концерту «Час піти».

альна камера. 19.00 — Чемпіонат СРСР з футболу «Динамо» (Київ) — «Динамо» (Тбілісі). 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Все про кінно. Кінофестиваль «Молодість-88». Передача Друга. 23.10 — Вечірній вісник.

Теплові двигуни в народногосподарстві. 9.05 — Італійська мова. 10.05 — Учні СКТУ. М. Шолохов. «Піднята цілина». 10.35. 11.40 — О. Блок. Сторінки життя і творчості. 10 кл. 11.10 — Російська мова. 12.15 — «Земля і золото». Художній фільм. 13.35 — Прем'єра документального фільму «Майдани». Із циклу «Далеке близьке». 14.00 — Новини. 14.05 — «Сназання про хороброго Хочбара». Художній фільм

із субтитрами. 15.40 — «Служу Радянському Союзу!» 18.00 — Новини. 18.10 — Міжнародна панорама. 18.55 — Футбол. Чемпіонат СРСР. У перерві — 19.45 — Вечірня назва. 20.50 — Грає Н. Гаврилова (фортепіано). 21.00 — Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Екран документального телефільму «Назустріч Дон - Кіхоту. Резо Чхеїдзе». 22.45 — Музична передача «Ранкова пошта» (повтор). 23.15 — Новини.

ВІВТОРОК

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Прем'єра художнього телефільму «Минуле повернути». 1 і 2 серії. У перерві — 9.50 — Новини. 15.30 — Новини. 15.45 — «Час золотого полудня». Фільм - концерт. 16.10 — «Історія одного літа». Про труднощі впровадження орендного підряду в Чуваші. 16.40 — Мультифільм. 16.50 — Новини. 16.55 — «Гіркий ялівець». Художній фільм. 18.15 — Основи економічних знань. Тележурнал «Агро». 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — «Лю-

дина і закон». Обговорюємо проекти Законів про зміни і доповнення Конституції СРСР і вибори народних депутатів СРСР. 19.30 — «Резонанс» відповідає. 19.50 — Прем'єра художнього телефільму «Минуле повернути». 2 серія. 21.00 — Час. 21.50 — «Майстри екрана». Народний артист Казахської РСР Н. Жантурін. 22.50 — Сьогодні у світі. 23.00 — Телеміст Київ — Бірмінгем.

редача друга. «Шкільний екран». 9 клас. Основи інформатики і обчислювальної техніки. 11.05 — «ДОБРОГО ВАМ ЗДОРОВ'Я». ТВЕРЕЗІСТЬ НОРМА ЖИТТЯ. (Кіровоград на УТ). 11.40 — Шкільний екран. 10 клас. Українська література. Ю. І. Яновський. «Вершини». 12.10 — Художній фільм «Армія Троягоузи». 13.30 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — Срібний дзвіночок. 17.00 — Документальний телефільм «Без пострілів і погонь». 17.30 — «Господарем на шлі». Овочевий конвейер і смажини 18.00 —

Фільм - концерт «Відображення». 18.30 — Обговорюємо проекти Законів про зміни і доповнення Конституції СРСР і про вибори народних депутатів СРСР. 18.45 — Співає Ярослав Гнатюк. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Чемпіонат СРСР з хокею «Сокіл» — «Динамо» (Рига) 2 і 3 періоди. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Час. 21.50 — І. Котляревський «Москаль-чарівник». Прем'єра телевистави (КІРОВОГРАД НА УКРАЇНСЬКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ). 22.55 — Вечірній вісник.

матини і обчислювальної техніки. 10 кл. 9.05 — Німецька мова. 1 рік навчання. 10.05 — «Наш сад». 10.35, 11.35 — Загальна біологія. 9 кл. Мікроеволюція. 11.05 — Німецька мова. 2 рік навчання. 12.05 — «Леопард». Художній фільм. 13.25 — Прем'єра документального фільму «Радянська Армія. Побратими». 13.45 — Новини. 13.50 — Денний сеанс повторного телефільму «Ходіння по муках». 5 серія «Розлом». 18.00 — Новини. 18.15 — Прем'єра документального

фільму «Жоликова для мамі». 18.25 — Музичний кіоск. 18.55 — «...До шістнадцяти і страші». 19.40 — Ренлама. 19.45 — Вечірня назва. 20.00 — Футбол. Відбірковий матч чемпіонату світу. Збірна ЧССР з збірною Бельгії. 2 тайм. 20.50 — Народні мелодії. 21.00 — Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Фільм студії союзних республік. «Айя». 1 серія. 23.00 — Лауреати Міжнародного конкурсу ім. П. Чайковського П. Бурчудзе. 23.50 — Новини.

СЕРЕДА

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Прем'єра художнього телефільму «Минуле повернути». 2 і 3 серії. В перерві — 9.40 — Новини. 15.30 — Новини. 15.45 — Програма Оренбурзької студії телебачення. 16.35 — Новини. 16.40 — «Стикий олов'яний солдатик». Музична вистава. 18.15 — «Сторінки історії». Зустріч з редколегією і авторським активом журналу «Вопросы истории». Передача 2. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00

— Концерт. 21.00 — Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — «Актуальний об'єкт». Прем'єра документального телефільму «Непохитна Халіма». Про розслідування збивства інструктора обкому партії К. Розібаєвої. 22.30 — Сьогодні у світі. 22.45 — «Іхні імена з'являються на екрані». Авторські майстерні ВДІКУ.

річ студентів з доктором педагогічних наук письменником Ю. П. Азаровим. 10.35 — Мультифільм «Далеко - далеко на півдні». 10.45 — Новини. 11.00 — Художній телефільм «Марія». 16.30 — Новини. 16.40 — Срібний дзвіночок. 17.00 — Наддніпрянські наспіви. 17.30 — «Наука і час». Денецький ботанічний сад. 18.00 — Телефільм «Право на стрибок». 18.30 — Ренлама «Алло, 066 слухає». 18.35 — ДЕНЬ ЗА ДНЕМ. (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 —

Шляхом оновлення «Уроки Степана Григоря». 20.00 — «Художня панорама». Заслужений художник УРСР Людмила Жогова. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Вперше на екрані УТ. Художній фільм «Нагородити (по смертю)» 23.15 — Вечірній вісник.

матини і обчислювальної техніки. 10 кл. 9.05 — Німецька мова. 1 рік навчання. 10.05 — «Наш сад». 10.35, 11.35 — Загальна біологія. 9 кл. Мікроеволюція. 11.05 — Німецька мова. 2 рік навчання. 12.05 — «Леопард». Художній фільм. 13.25 — Прем'єра документального фільму «Радянська Армія. Побратими». 13.45 — Новини. 13.50 — Денний сеанс повторного телефільму «Ходіння по муках». 5 серія «Розлом». 18.00 — Новини. 18.15 — Прем'єра документального

фільму «Жоликова для мамі». 18.25 — Музичний кіоск. 18.55 — «...До шістнадцяти і страші». 19.40 — Ренлама. 19.45 — Вечірня назва. 20.00 — Футбол. Відбірковий матч чемпіонату світу. Збірна ЧССР з збірною Бельгії. 2 тайм. 20.50 — Народні мелодії. 21.00 — Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Фільм студії союзних республік. «Айя». 1 серія. 23.00 — Лауреати Міжнародного конкурсу ім. П. Чайковського П. Бурчудзе. 23.50 — Новини.

ЧЕТВЕР

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Прем'єра художнього телефільму «Минуле повернути». 3 і 4 серії. В перерві — 9.40 — Новини. 15.30 — Новини. 15.45 — Програма Оренбурзької студії телебачення. 16.35 — Новини. 16.40 — «Стикий олов'яний солдатик». Музична вистава. 18.15 — «Сторінки історії». Зустріч з редколегією і авторським активом журналу «Вопросы истории». Передача 2. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00

повернути». 3 серія. 21.00 Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — «Колі торжествую гармонія». Хроніка одного концерту. Спільний виступ державного симфонічного оркестру Міністерства культури СРСР і Нью-Йоркського філармонічного оркестру. Директори Г. Рождественський (СРСР) і З. Мета (США). В перерві — 22.55 Сьогодні у світі.

10 клас Фізика. «Розвиток засобів зв'язку в СРСР». 11.05 — Музичні зустрічі. 11.40 — Шкільний екран. 9 клас. Російська література. М. О. Некрасов про призначення поета і поезії. 12.15 — Новини. 16.30 — Новини. 16.40 — Срібний дзвіночок. (КІРОВОГРАД НА УТ). 17.00 — Республіканська фізико-математична школа. Геометричні задачі на екстремум. 17.30 — «Мости єднання». Змагаються колективи агрофірм Могильовської і Кримської областей. 18.00 — Музичний фільм «Золото осені».

18.30 — Обговорюємо проекти Законів про зміни і доповнення Конституції СРСР і про вибори народних депутатів СРСР (Дніпро). 18.45 — Ліричні дуети. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Спадщина». «Під змороженою горою». 20.30 — Ренлама. 20.40 — На добраніч, діти! 21.00 — Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Молодіжна студія «Гарт». 23.20 — Новини.

во. 2 кл. Восени у колгоспі. 8.55 — «Тасмания Летюча голландія». Науково-популярний фільм. 9.05 — Іспанська мова. 1 рік навчання. 9.55 — «Зачароване колесо життя». Науково-популярний фільм про творчість українського самодільного художника А. Семерні. 10.05 — Учні СКТУ. Загальна біологія. 10.35. 11.40 — Біологія. 7 кл. Розмноження і розвиток риб. 11.00 — «Кристали». Науково-популярний фільм. 11.10 — Іспанська мова. 2 рік навчання. 12.05 — Народні мелодії. 12.15 — «Айя». Художній телефільм.

1 серія. 13.20 — «Яде до армії студент» 13.50 — Новини. 13.55 — Денний сеанс повторного телефільму «Ходіння по муках». 6 серія «Телегія». 18.00 — Новини. 18.15 — «Ваш вихід, артисте!» А. Анопін. 18.30 — Сільська година. 19.30 — Ритмічна гімнастика. 20.00 — Вечірня назва. 20.20 — «Відкритий ролль». П. Чайковський. «Пори року». 21.00 — Час. 21.40 — Прожектор перебудови. 21.50 — Фільм студії союзних республік. «Айя». 2 серія. 23.25 — Новини. 23.30 — Боротьба самбо. Кубок СРСР.

П'ЯТНИЦЯ

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — Прем'єра художнього телефільму «Минуле повернути». 4 серія. Частина 1 і 2. В перерві — 9.45 Новини. 15.30 — Новини. 15.45 — «Це ласкаве слово «Аюшка». Концерт. 16.15 — Програма Казахського телебачення. 17.15 — Новини. 17.20 — «Чого і чому?». Передача для дітей 17.50 — Мультифільм. 18.00 — «Вчимося демократії». 18.45

— Сьогодні у світі. 19.05 — «Індіра Ганді». Документальний фільм. 19.50 — Прем'єра художнього телефільму «Минуле повернути». 4 серія. Частина 1. 21.00 — Час. 22.00 — Прем'єра художнього телефільму «Минуле повернути» 4 серія. Частина 2. 23.15 — «Погляд». Вечірня інформаційно-музична програма.

Музична мозаїка. 9.25 — «Спадщина». «Під замковою горою». 10.25 — Документальний фільм «Зоряні хвилини нашого життя». 11.45 — Шкільний екран. 5 клас. Музика і література. 12.10 — Новини. 12.25 — Молодіжна студія «Гарт». 16.30 — Новини. 16.40 — Срібний дзвіночок. 17.00 — Вокальний цикл Ю. Іщенко на вірші Дж. Кітса. 17.50 — Телефільм. 18.00 — «Народні таланти». Циганський фольклорний ансамбль.

18.30 — ДЕНЬ ЗА ДНЕМ. (Кіровоград). 18.50 — Грає Сергій Сільванський. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Темп». Слідами виступів телерадіопереміжника. 19.45 — «Час обрав нас!» Ленінська районна партійна організація МІСТА КІРОВОГРАДА. (Кіровоград). 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — Час. 22.00 — Міжнародний телеміст «Одеса - Калькутта». 23.15 — Новини.

8.00 — Гімнастика. 8.15 — Навчальна програма. «Вогонь для нас». Науково-популярний фільм про російського фізика В. Петрова. 8.35, 9.35 — Історія. 4 клас. На напівлітостійній фабриці. 9.05 — Англійська мова. 1 рік навчання. 10.05 — Учні СКТУ. Астрономія. Місяць. 10.35, 11.35 — Історія. 7 кл. Куликовська битва. 11.05 — Англійська мова. 2 рік навчання. 12.05 — «Айя». Художній телефільм.

фільм 2 серія. 13.40 — Прем'єра документального фільму «Четвертий сон Анни Андріївни». 14.10 — Новини. 14.15 — Денний сеанс повторного телефільму «Ходіння по муках». 7 серія «Натя». 18.00 — Новини. 18.05 — «У світі тварин». 19.05 — «Для всіх і для кожного». 19.40 — Вечірня назва. 19.55 — «Музика в ефірі». Телеміст Москва - Варшава 1 час. 21.00 — Час. 22.00 — «Музика в ефірі». 2 частина. 22.50 — Новини.

СУБОТА

ЦТ (I програма)

6.30 — «120 хвилин». 8.35 — «Пісня далека і близька». Пісня Г. Пономаренка. 9.10 — Прем'єра документального телефільму «Монолог на фоні тайги». 9.20 — Концерт. 9.55 — «Чого і чому?». 10.25 — «Наспів псковської землі». 11.00 — «Перебудова і культура» Зустріч зі Спілку театральних діячів СРСР. 12.00 — «В країнах

соціалізму». 12.30 — Співає Т. Хохлова. 12.45 — Сьогодні — День ракетних військ і артилерії. 13.00 — «У світі тварин». Науково-популярний фільм «Очіма тварин» (Англія). 14.00 — «Для всіх і для кожного». 14.30 — Новини. 14.55 — Концерт. 17.30 — Прем'єра документального фільму «Телестудії країни». 18.10 — Міжнародна програма. 19.10 — «Холодні оленятно». Мультифільм. 15.35 — Мультифільм. 15.45 — Фільм режисера С. Росточного. «Діло було в Пенюві». 17.30 — «Найбільший музей світу». «Лувр». 5 серія «Середньовічна мрія», або «Цапство бога у царстві людей» (Франція). 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Прем'єра художнього телефільму «Собаче серце». 1 і 2 серії. 21.00 — Час. 21.40 — Всесоюзний перепис населення. 22.10 — Футбольний огляд. 22.40 —

фільм. 19.30 — Кінопанорама. 21.00 — Час. 22.00 — В суботу ввечері. Зустріч з В. Кікабідзе. 23.25 — Новини. 23.35 — Мультифільми для дорослих.

лу Жінки. «Спартак» — «На шляхух республіки». Погода. (Експрес - інформація). 10.50 — «Заради Істини». Роздуми колишнього проповідника сенти баптистів розповідників. 11.20 — «Свято над лугою». До 1000-річчя Володимир Володимирів. 12.30 — Новини. 12.45 — «Доброго вам здоров'я». Відповіді на листи глядачів. 13.15 — На

ВДНГ УРСР (Експрес-інформація). 13.20 — В. Устинов Г. Табанов «Білосніжка та сім гномів» Вистава. 15.00 — Завтра — День працівників сільськогосподарств і переробної промисловості агропромислового комплексу. Суботні зустрічі. 16.30 — Естрадинний концерт. 17.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (Київ) — «Нефтчі» (Батум)

18.45 — «Снарби музею Укрраїни». Я. Терлецький «Зв'язаний словом історії». 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — Тележурнал «Соціальні кларнети». Колетиві художньої самодільності Вінницької області. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — Час. 22.00 — Художній фільм «Нарнавал». 1 серія. 23.15 — Вечірній вісник.

НЕДІЛЯ

ЦТ (I програма)

8.00 — Новини. 8.15 — Ритмічна гімнастика. 9.00 — Мультифільм. 9.20 — Ти. «Спортоло». 9.30 — «Служу Радянському Союзу». 11.00 — «Ранкова пошта». 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — «Музичний кіоск». 13.30 — «Сільська година». 14.00 — «Здоров'я». До 70-річчя Російського товариства Червоного Хреста. 14.45 — Прем'єра документаль-

них фільмів. 15.35 — Мультифільм. 15.45 — Фільм режисера С. Росточного. «Діло було в Пенюві». 17.30 — «Найбільший музей світу». «Лувр». 5 серія «Середньовічна мрія», або «Цапство бога у царстві людей» (Франція). 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Прем'єра художнього телефільму «Собаче серце». 1 і 2 серії. 21.00 — Час. 21.40 — Всесоюзний перепис населення. 22.10 — Футбольний огляд. 22.40 —

Фестивали. Конкурси. Концерти. 23.45 — Новини.

9.00 — Новини. 9.15 — Ритмічна гімнастика. 9.45 — В сільському клубі. 10.15 — Документальний фільм «У відповіді на землю». 10.30 — Концерт тріо бандуристок УТ. 10.55 — «Грані пізнання». Міжнародний симпозиум ентомологів. 11.25 — «Спортивна орбіта» (Експрес-інформація). 11.30 — Сучас-

ний дивертисмент. 12.20 — Дитячий кінотеатр. Зустріч з режисером А. Бендендорфом. 13.10 — Новини. 13.20 — «Варіант». Авторський пісня. 13.55 — Художній фільм «Все напавани». 15.00 — «Село і люди». Анімаційні колгоспу «Комуніст» Дворічанського району Харківської області. 15.30 — «Ви нам писали...» Музична програма за листами глядачів. 16.00 — Слава солдату. 17.00 — Мультифільм на замовлення. 18.00 — Документальний телефільм «Чорнобиль: два кольори часу». Фільм перший. 19.00 — Актуальна камера. 19.35 — Майстри гумору. — трудівникам села. 20.40 — Ренлама «Сюрприз потері ДТСАФ». 20.45 — «На добраніч діти!» 21.00 — Час. 21.40 — Художній фільм «Нарнавал». (2 серія). 22.50 — Вечірній вісник.

Увага!

15 листопада о 18.30 у приміщенні редакції газети «Кіровоградська правда» відбудеться збирання літературно-мистецького клубу творчої інтелігенції «Перепел». Обговорюватимуться проекти ваконів СРСР.

КОСТЯНТИН Нікольський — хлопець з гітарою. Це ім'я зараз добре відоме любителям естради. Поява високого хлопця на сцені будь-якого концертного залу викликає бурю оплесків. Коли ж він починає співати, публіка затихає. І ніколи Костя не співає сам. Часом йому

підспівує весь зал. «Музикант», «Вітерець», «Пограйся зі мною, гроза» — ці та багато інших пісень стоять врівень з піснями групи «Машина часу». Автор пісень той самий — Костянтин Нікольський, який, власне, стояв біля колиски радянської рок-музики.

Грати він почав ще в школі, з дитинства закохався в гітару, пробував писати й виконувати власні пісні. У 1974 році

ХЛОПЕЦЬ З ГІТАРОЮ

Костянтин починає грати в групі Стаса Наміна «Кітти». З 1976 до 1978 року працює в ансамблі «Магістраль», супроводжуючи виступи Юрія Антонова. У 1979 році Нікольського запрошують до себе композитор Максим Дунаєвський, який тоді створював групу «Фестиваль», який дав згоду. «Фестиваль» записував музику до деяких кінофільмів, виступав з концертами, ставав усе відомішим професійним колективом.

Та праця в «Фестивалі» — то була просто праця. А Нікольському хотілося щось для душі, для творчого зростання. З 1980 року він став працювати ще в групі «Воскресіння». Разом з Нікольським, але вже в другому складі, тут грали такі відомі музиканти, як Андрій Салунов і Олексій Романов. Період з 1980 до 1982 року в групі «Воскресіння»

можна назвати найпліднішим етапом у творчості Нікольського. Саме в цей час з'явилися найвідоміші його пісні, які і досі не втратили своєї популярності.

Працюючи в групах «Фестиваль» та «Воскресіння», Костянтин не забуває й про теорію, осягає засади музики. У 1984 році закінчує музичне училище імені Гнесіних по класу гітари. Якийсь час працює самостійно як автор-виконавець власних пісень, а з квітня 1986 року створює власний колектив, який було названо «Дзеркало світу». До складу групи ввійшли музиканти з різних колективів. Барабанщик Андрій Родін та клавірник Михайло Шевцов грали в першому складі групи «Чорна кава». З групи «Дубль-1» прийшли гітарист Володимир Павлов і вокаліст Віктор Кудінов. На бас-гітарі грає Ігор Яшуков. Заукооператор та вокаліст групи Арнадій Березовський. Керує «Дзеркалом світу» автор музики й текстів, гітарист та вокаліст Костянтин Нікольський.

Стиль, в якому грає група, важко визначити, він складний і багатогранний. Елементи пісень бардів сплітаються з ритмами року. Багато нових композицій з'явилось в репертуарі колективу, та Нікольський не втратив своєї особистості, внутрішнього заряду. Його пісні відзначаються свіжістю, оригінальністю, музичного розв'язання. В 1987 році група «Дзеркало світу» взяла участь у рок-фестивалі в Новоросійську, постійно гастролює, готується до запису на фірмі «Мелодія».

Д. ТКАЧЕНКО.

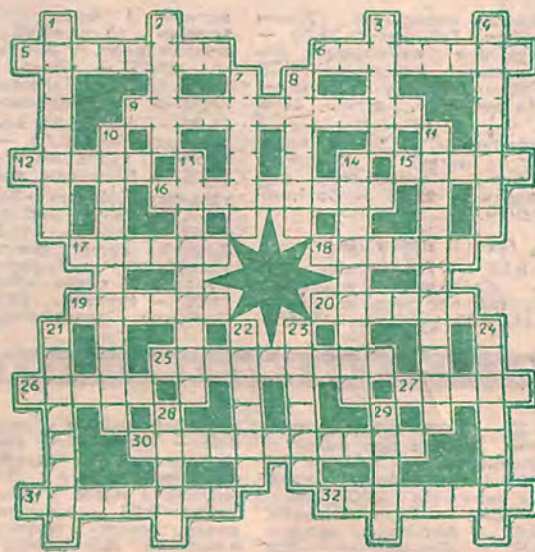
На знімку: Костянтин Нікольський; Фото автора.

ПОРАДИ

Зшийте еластичний пояс. Для цього треба буде: широка еластична стрічка, обрізки шкіри або шкірозамітник, клей, кнопки, замочки чи інші застібки.

1. Пояс з шкіряними полосами. Дуже просто і дуже гарно. 16 полосок зі шкіри шириною десь 2,5 сантиметра і довжиною, яка дорівнює ширині пасака, наклеюються з однаковим інтервалом і пристроюються на краю. Додатково вирізається ще дві полосочки з шкіри такого ж розміру, що й попередні, але з припусками 0,5 сантиметра з усіх сторін. Ці полоси підклеюються під шкіряні полоси на кінцях поясу. Їх простроюють по краях, а виступаючі краї нижніх полосок зрізати. Простроюють кнопки.

2. Пояс з вузьких еластичних стрічок. Такий пояс також гарно виглядає. Декілька стрічок, розтягуючи, простроюють зигзагом одна на одну. Спереду пошити шкіряні планки і вшити роз'ємний замочок.

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 5. Популярний радянський клоун, Герой Соціалістичної Праці. 6. Найбільш відомий з титанів, дітей Урана і Геї. 9. Будівельний матеріал. 12. Тип кузова легкового автомобіля. 15. Російський письменник, автор роману «Життя Арсенєва».

16. Установа для відпочинку. 17. Тропічна трав'яниста плодова рослина. 18. Місто-побратим Києва. 19. Великий заголовок у газеті. 20. Ріднісний ссавець родини дельфінових. 25. Героїня однойменного роману П. А. Загребельного. 26. Споряд-

ження для прискорення плавання. 27. Навчально-виховний заклад. 30. Організми, що живуть у водному середовищі. 31. Зодіакальне сузір'я. 32. Давньогрецький філософ-матеріаліст.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Прилад для вимірювання частоти обертання. 2. Вітерець, найвища досконалість. 3. Роман В. С. Кучера. 4. Кочові племена, що напали на руські землі в X—XI століттях. 7. Мінерал класу силікатів, теплоізоляційний матеріал. 8. Супутник планети Уран. 10. Здатність атома елемента утворювати певне число хімічних зв'язків з іншими атомами. 11. Наука про монети. 13. Льотчик-космонавт СРСР. 14. Обробка поверхні скла для надання їй шорсткості. 21. Гармонійне узгодження рухів. 22. Місто в Ровенській області, державний історико-культурний заповідник. 23. Нездійснена мрія, необгрунтована надія. 24. Давній кам'яний вік. 28. Наука про склад, будову, властивості і перетворення речовин. 29. Радянський архітектор, автор проекту Кремльського Палацу з'їздів.

Слав В. МАНОЙЛЕНКО.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «Г»

вміщений в «МК» за 22 жовтня ц. р.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Гайдрол. 5. Гендель. 10. Госпіталь. 13. Говерла. 14. Гегемон. 15. Гіпотеза. 16. Геологія. 18. Гармата. 19. Галушка. 20. Годівниця. 23. Гранула. 24. Героїзм.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Геллер. 2. Гондола. 4. Гедонізм. 6. Готтентот. 7. Глаголиця. 8. Гонорар. 9. Глухота. 11. Географ. 12. Гомілка. 17. Гувернер. 21. Грейдер. 22. Глюкоза.

ТЕСТ

ЗА ЧОТИРИ ХВИЛИНИ

Надруковані слова розбийте на тринадцять груп по три слова в кожній, причому кожну групу (тріаду) має об'єднувати щось спільне, наприклад, в одну тріаду вилікуються слова «ставок», «озеро», «море»: їх об'єднує те, що вони — водойми. Слова випишувати не треба, оскільки вам відпущено лише чотири хвилини, випишуйте тільки порядковий номер слів у тріади, наприклад, 1, 7, 22. Якщо ви безпомилково справитесь з усіма завданнями, значить, можете бути спокійними за рівень свого мислення і уваги.

- 1) червоний
- 2) пісня
- 3) платина
- 4) радіо
- 5) місяць
- 6) молодість
- 7) білий
- 8) спина
- 9) ніж
- 10) грузило
- 11) вода
- 12) слива
- 13) гачок
- 14) качка
- 15) ноти
- 16) лимон
- 17) газети
- 18) волосін
- 19) колесо
- 20) супутник
- 21) яблуко
- 22) зелений
- 23) лід
- 24) апельсин
- 25) виделка
- 26) сонце
- 27) краса
- 28) гусак
- 29) телебачення
- 30) срібло
- 31) мандарин
- 32) гітара
- 33) ложка
- 34) здоров'я
- 35) пара
- 36) золото
- 37) велосипед
- 38) курка
- 39) груша

• ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Я ХОЧУ БУТЬ С ТОБОЮ

(Із репертуару групи «Наутилус Помпіліус»)

Я пытался уйти от любви.
Я брал острую бритву и правил себя.
Я укрывался в подвале, я резал
Кожаные ремни, стянувшие слабую грудь.

ПРИПЕВ:

Я хочу быть с тобой.
Я хочу быть с тобой,
Я так хочу быть с тобой,
Я хочу быть с тобой,
И я буду с тобой.

Твое имя давно стало другим,
Глаза навсегда потеряли свой цвет.

Пьяный врач мне сказал: тебя больше нет,
Пожарный выдал мне справку, что дом твой сгорел,
но...

ПРИПЕВ.

Я ломал стекло, как шоколад, в руке,
Я резал эти пальцы за то, что они не могут
прикоснуться к тебе.

Я смотрел в эти лица и не мог им простить
Того, что у них нет тебя и они будут жить, но...

ПРИПЕВ.

В комнате с белым потолком, с правом на надежду,
В комнате с видом на огни, с верою в любовь.

• ГУМОР

ХІБА ЦЕ ВЕСІЛЛЯ?

«Хіба це весілля? — двоє розмовляли. — Якесь старовинні там пісні співали: «Іхали козаки», «Ой хмелю, мій хмелю».

Ще й пили грузинську якусь ркаштелю.

Хоч були там жарти, модно танцювали,

Та все ж музиканти логаненько грали.

Не гримів оркестр на усе село,
Не валялись п'яні, білки не було...

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ.

м. Кіровоград.

— Це я робив фоторепортаж з п'яних...

Мал. О. ГУЦАЛА.

сцена екран арена

▲ Друзі театру! Поча новий сезон студентський театр «Резонанс» Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. 18 листопада студенти запрошують вас на виставу «Поставте хлопця в трійку» за п'єсою О. Івашенка. Режисер вистави виконавець центральної ролі Валерій Дейсєкін.

▲ 17 листопада подухати класичну музику запрошує вас камерний оркестр Кіровоградської філармонії «Концертно» під керівництвом Наума Кочка. Солостка Раїса Валькевич.

Початок абонементного концерту в актовому залі музичного училища о 19 годині вечора.

▲ Ще одне повідомлення кіровоградським любителям серйозної музики. Сподіваємось, приємне. 16, 17, 18 листопада у Будинку офіцерів проходять виступи нашого давнього друга мистецтвознавця Михайла Казініка. Початок о 18 годині.

▲ Всіх, хто цікавиться історією рідного краю, на своє чергове засідання запрошує клуб краєзнавців Будинку культури імені Компанієць. Початок о 17 годині 15 листопада.

ПОПРАВКА

У минулому номері «МК» фототіфінформацію про зустріч комсомольців різних поколінь викрала неточність. Як і П. В. Сидян, у зустрічі взяв участь О. Г. ВЯЛИХ, ветеран комсомолу і війни, який і був зображений на лівому знімку. За недогляд просимо вибачити.

Заст. редактора
А. БЕЗТАКА.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.
На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-29-92; відповідального секретаря — 2-27-65; відділу: комуністичного виховання — 4-66-79, 4-64-21; комсомольського життя та економіки — 2-04-61; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 4-94-94; оголошень — 4-28-96; ректорської — 3-61-83.
Газета виходить щосуботи.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 09781

індекс 61103.

Зам. 505. Тираж 51000.

Над номером працювали художник — В. Жуков, складач машинного набору — І. Канцер, складачі друку — Б. Ватульов, Л. Урсаленко, коректори — Л. Сердюченко, Л. Коваленко, цилінграф — О. Щербина, друкарі — В. Чистяков, М. Янковий, відповідальний черговий — М. Черненко.